

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

resurse spirituale

Nr. 44 - 2019

FEMEILE ÎN LUCRARE – VALIDAREA LUI DUMNEZEU

**DUHUL LUI DUMNEZEU ESTE PESTE MINE:
VALIDAREA LUI DUMNEZEU PENTRU LUCRARE**

Beth Grant | 3

FEMEILE ÎN LUCRARE: O COMUNITATE CHEMATĂ

Judy Rachels | 6

MENTORATUL: OBLIGATORIU PENTRU AJUTAREA FEMEILOR ÎN LUCRARE

Karen Yancey | 7

**PROXIMITATE ÎNCĂRCATĂ CU SENS
– MODELUL DE UCENICIZARE AL DOMNULUI ISUS**

Alicia Britt Chole | 11

ISUS ȘI FEMEILE

Doug Clark | 14

PROVOCAREA SĂPTĂMÂNII PATIMILOR PENTRU BISERICĂ

Warren Flattery | 18

TRĂIEREA ÎN ÎMPĂRĂȚIE – LOIALITATE TOTALĂ

H. Maurice Lednický | 23

DEPĂȘIREA BARIERELOR CE STAU ÎN CALEA EVANGHELIZĂRII

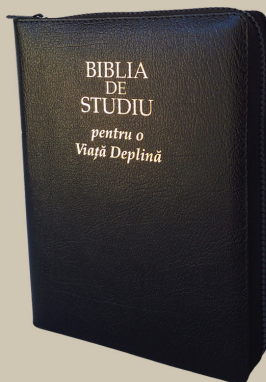
Jeffrey W. Dove | 27

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro

www.liferomania.ro

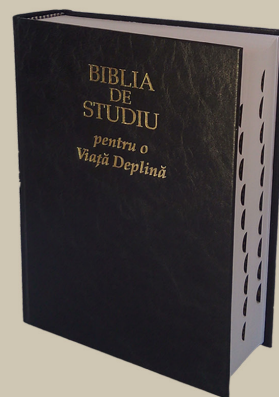
BIBLIA DE STUDIU
pentru
O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryl Erickson
Traducător: Agnes Dragomir
Editor: Agnes Dragomir
Layout: Daniel Ardelean

„Duhul Domnului este peste Mine!”

VALIDAREA LUI DUMNEZEU PENTRU LUCRARE

de Beth Grant

Două tinere puternice ale lui Dumnezeu au crescut în sărăcie și s-au numărat printre cele dintâi convertite ale Primei Adunări a lui Dumnezeu. Ambele au fost umplute cu Duhul Sfânt și au fost chemate în lucrare. Una a plecat la un Colegiu Biblic; cealaltă a rămas în orașul ei natal ca să-l ajute pe pastorul ei. Doi ani mai târziu, lucrează împreună ca o echipă plantatoare de biserici în districtul lor. Fiecare conduce câte un grup care se întrunește zilnic în familii, păstorește o congregație, predă cinci zile pe săptămână la Centrul de Instruire Biblică, se roagă pentru bolnavi și scoate duhuri necurate.¹

Tinerele acestea două reprezintă categoriile socio-economice cele mai de jos din societatea indiană – fac parte din casta inferioară, sunt sărace și sunt femei. Cu toate acestea, Dumnezeu le-a ales, le-a uns și le folosește ca să Își zidească biserica în India. Duhul Domnului este peste ele.

La fel ca predecesorii lor spirituali care au fost chemați și împuterniciți printr-o revărsare fenomenală a Duhului Sfânt în nordul Indiei acum un secol,² aceste recrute recente în lucrarea lui Dumnezeu pe subcontinentul indian se confruntă cu provocări spirituale, culturale, sociale și economice ca să asculte glasul lui Dumnezeu. Istoria lor ilustrează o premisă implicită dar fundamentală a lucrării pentecostale: Ungerea Duhului Sfânt este acreditarea ultimă și esențială pentru lucrare.

Dar de ce este ungerea Duhului Sfânt atât de importantă în secolul XXI? În ce fel este împuternicirea Lui deosebit de semnificativă pentru femeile implicate în lucrare?

Ungerea Duhului Sfânt pentru lucrare are și astăzi aceeași importanță în comunicarea faptului că el sau ea a fost ales/aleasă de către un Dumnezeu suveran ca partener/ă cu El în lucrarea Lui de reconciliere a lumii cu Sine.

UNGerea DUHULUI SFÂNT ÎI IDENTIFICĂ PE CEI PE CARE DUMNEZEU I-A PUS DEOPARTE PENTRU LUCRARE

Din vremea când Moise l-a uns pe Aaron și pe fiii lui cu untdelemn ca act simbolic de consacrare (Exodul 30:30; Leviticus 8:12) până la coborârea Duhului Sfânt sub forma unui porumbel la botezul Domnului Isus (Matei 3:16), simbolul și realitatea Duhului Sfânt au fost asociate cu persoana pusă deoparte de Dumnezeu pentru lucrare. Ungerea unui pastor de astăzi de către Duhul Sfânt are aceeași importanță în comunicarea faptului că el sau ea a fost ales/aleasă de către un Dumnezeu suveran ca partener/ă cu El în lucrarea Lui de reconciliere a lumii cu Sine.

La începutul secolului XXI, calificările acelora care pot fi recunoscuți oficial ca slujitori ai Evangheliei variază de la țară la țară și de la denomi-nație la denomi-nație. În Adunările lui Dumnezeu din America, femeile pot fi ordinate în lucrare. În Adunările lui Dumnezeu din multe alte țări ale lumii, acest lucru nu este posibil. Diferențele sincere de opinie în cadrul trupului lui Hristos și interpretările biblice diferite referitoare la acreditare subliniază nevoia de reafirmare a ungerii Duhului Sfânt ca expresie divină și ultimă a autentificării ministeriale pentecostale. Ungerea vieții și lucrării unei persoane de către Duhul Sfânt este un indicator supranatural al chemării de către Dumnezeu. Acreditarea omenească, deși importantă, este secundară în raport cu înțelegerea și dovada faptului că „Duhul Domnului este peste mine.”

Ungerea Duhului Sfânt peste lucrarea unei femei este un dar sfânt și binecuvântat, o sursă de siguranță că El a pus-o deoparte pentru lucrarea Lui. Sentimentul acesta al chemării și împuternicirii personale este documentat de către Janet Evert Powers³ ca fiind o caracteristică specifică femeilor-pastor pentecostale. Ea spune că predicatorile pentecostale de succes sunt tradițional „mult mai preocupate să primească în continuare experiențe directe cu Duhul Sfânt decât să obțină putere culturală, fiindcă fără ungerea Duhului nu ar

¹ Preluare dintr-un buletin informativ apărut în nordul Indiei (Martie 2000). Numele sunt trecute sub tăcere din motive de discreție.

² Gary B. McGee, „Baptism of the Holy Ghost & Fire: The Revival Legacy of Minnie F. Abrams of India”, în *Enrichment* (Summer 1998): 80—87.

³ Janet Evert Powers, „«Your Daughters Shall Prophesy»: Pentecostal Hermeneutics and the Empowerment of Women” în *The Globalization of Pentecostalism: A Religion Made To Travel*, ed. Murray W. Dempster, Byron D. Klaus, Douglas Petersen (Oxford, UK: Regnum Books International, 1999), 319, 320.

avea putere pentru lucrare.”⁴ Potrivit cercetărilor consultate de către Powers, femeile implicate în lucrare își înțeleg dependența de împuternicirea Duhului Sfânt.

Chemarea lui Dumnezeu ca să intru în lucrare este o problemă de ascultare, nu de gen. Este recunoașterea smerită, uluitoare și încărcată de responsabilitate că mâna Dumnezeului suveran este peste viața mea. El este Cel pe care m-am angajat să-L ascult. A face din chemarea Lui o problemă de gen înseamnă a desacraliza ceva ce este sacru și prețios.

Și totuși, chemarea lui Dumnezeu în lucrare este incontestabil trăită și îndeplinită în contextul distincțiilor de gen din cadrul culturii omenesci. Rolurile bărbaților în lucrare sunt definite frecvent în termenii pozițiilor și înzestrărilor pentru lucrare. Acestea tind să acopere stadiile vieții, locațiile geografice, perspectivele denominaționale regionale și chiar granițele culturale cu o constanță considerabilă. Pe de altă parte, pentru multe femei chemate de Dumnezeu, rolurile în cadrul lucrării sunt mai fluide și mai schimbătoare. Ele sunt în mod necesar dinamice, adaptate și redefinite de mai multe ori în decursul unei vieți pe baza statutului marital, stadiilor vieții personale, vârstei copiilor, perspectivelor denominaționale regionale și variabilelor sociale asociate culturii în care slujesc. Când o femeie tinde să integreze factorii aceștia exteriori cu chemarea Dumnezeului suveran pentru viața ei, sentimentul uluitor, generator de smerenie și continuu că Duhul Domnului este peste ea îi oferă un dar neprețuit – siguranța clamă dar puternică a perspectivei Lui divine și veșnice într-o lume cu perspective omenesci mereu schimbătoare despre lucrarea de slujire și despre roluri. Că Dumnezeu este Cel care a pus-o deoparte.

UNGEEA DUHULUI SFÂNT COMUNICĂ DINCOLO DE CATEGORII ȘI BARIERE

Ungerea Duhului Sfânt în viața și lucrarea cuiva depășește barierele culturale tradiționale și deschide uși aparent închise pentru lucrare. Nu este neobișnuit ca lucrarea Duhului Sfânt să penetreze categorii etnice, sociale și de gen adânc înrădăcinate printr-un slujitor ascultător și uns de către Domnul, ce manifestă dragostea și puterea lui Isus Hristos.

Pastorul D. Mohan, fondatorul Adunărilor lui Dumnezeu Viața Nouă din Madras, India, a mișcat inimile și mințile bărbaților și femeilor de la cea mai de jos până la cea mai înaltă castă din oraș cu predicarea lui puternică, însoțită de semne și minuni. Deși castele superioare foarte educate din India s-au împotrivit mereu Evangheliei în decursul istoriei, profesioniștii bogați din castele superioare vin să-l asculte pe predicatorul pentecostal tamil care propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu cu multă pasiune și putere. Aceștia sunt atrași nu numai de cuvintele lui, ci și de ungera Duhului Sfânt care împuternicește și gravează Cuvântul Domnului în sufletele lor.

Soția lui Mohan, Goetzie, o lideră a mijlocirii printre femei încă de la fondarea bisericii, slujește ca pastor sectorial pentru un grup-celular de lideri din sectorul cu creșterea cea mai rapidă a acestei biserici cu 15000 de membri. Ca membră a unei denominații care nu ordonează femei, ea

este un exemplu curajos și smerit de femeie ascultătoare a lui Dumnezeu, a cărei lucrare este validată de ungera inconfundabilă a Duhului Sfânt. La fel ca proorocița Debora, care a condus armata lui Israel în luptă la porunca Domnului

Ungerea Duhului Sfânt în viața și lucrarea cuiva depășește barierele culturale tradiționale și deschide uși aparent închise pentru lucrare.

(Judecători 4), Goetzie îi conduce zilnic pe credincioșii indieni în lupta spirituală prin rugăciuni fierbinți și curajoase. Asemenea Deborei, Goetzie este sensibilă la faptul că rolul ei de conducere este neobișnuit pentru femeile din cultura ei. Cu toate acestea, la fel ca omoloaga ei din Vechiul Testament, mama aceasta indiană a trei copii a auzit glasul Domnului ei, care continuă să cheme femei în luptă. Duhul Domnului este peste ea.

Ascultarea lui Goetzie nu este lipsită de riscuri pentru ea și soțul ei. Din punct de vedere cultural, social și denominațional, riscul de a nu fi înțeleși este mare. Ea este sfâșiată între păstrarea unei atitudinii tradiționale potrivite din punct de vedere cultural, și deci de nu părea că-și dezonorează soțul, și pășirea prin credință în acele sfere ale lucrării pentru care Duhul Sfânt a înzestrat-o. În urma rugăciunilor și deliberărilor, pastorul Mohan și Goetzie au căzut de acord că ea trebuie să crească în continuare și să exercite misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu, în ciuda riscurilor. Ca urmare, lucrarea Împărăției a sporit în orașul Madras.

Totuși, categoriile culturale, sociale sau religioase nu se schimbă în mod necesar din cauză că se recunoaște că un bărbat sau o femeie a primit ungera lui Dumnezeu. Însă prezența puternică a lui Dumnezeu în viața unui slujitor, bărbat sau femeie, motivează oamenii să găsească modalități creative de a încorpora lucrarea lor. Într-o cultură bisericească națională ce nu recunoaște femeile ca predicatori, o femeie despre care se consideră că Dumnezeu i-a încredințat o lucrare poate fi invitată să depună mărturie în cadrul unui serviciu religios și i se poate sugera în particular să vorbească atât cât vrea. În bisericile pentecostale din Italia până în India, nu este neobișnuit ca femeile evlavioase să slujească cu multă putere și elocvență prin mărturiile sau profeții în puterea Duhului Sfânt.⁵ Însă manevrarea culturală creatoare a categoriilor pentru a face loc slujirii creștine netradiționale poate lua turnuri comice. Acum mai mulți ani, în sudul Indiei, s-a dezbătut deosebit de pătimaș acreditarea femeilor în lucrare. În timpul discuțiilor, două misionare veterane americane care slujiseră ca predicatori și învățătoare în districtul acela vreme de mai mulți ani, ședea pe platformă. În timp ce

5 Harvey Cox, *Fire From Heaven: The Rise of Pentecostal Spirituality and the Reshaping of Religion in the Twenty-first Century*. (Reading, Mass: Addison-Wesley Publishing Co., 1995), 198, 199.

4 Ibid., 331.

inițiativa de acreditare a femeilor era apărată cu îndârjire de către consiliu, una dintre misiunile a fost uluită să constate că ea, colaboratoarea ei și multe alte femei americane fuseseră acceptate ani de zile la amvonul bisericii indiene. L-a întrebat pe liderul național de ce ea și kolegele ei fuseseră acceptate cu bunăvoință să slujească, în timp ce kolegele lor indiene, nu. Răspunsul liderului a fost prompt și logic: „Dar voi nu sunteți femei; voi sunteți misionare.” Este uimitor cum Dumnezeu deschide uși unor domenii extraordinare și uneori neașteptate de misiune, când noi nu ne preocupăm de felul cum lucrarea noastră este împachetată. Este posibil ca, deși suntem pentecostali, să nu înțelegem că Dumnezeu unge cu Duhul Sfânt pe cei pe care îi cheamă?

UNGHEREA DUHULUI SFÂNT ESTE ESENȚIALĂ PENTRU O LUCRARE TRANSFORMATOARE DE VIAȚI DIN SECOLUL XXI

Domnul Isus Însuși a proclamat că Duhul Domnului era peste El, ungându-L ca să vestească săracilor vestea cea bună, să propovăduiască robilor eliberarea și orbilor primirea vederii, să dea drumul celor apăsați și să vestească anul de îndurare al Domnului (Luca 4:18, 19). Asocierea de către Fiul lui Dumnezeu a ungerii Duhului cu lucrările acestea ne amintește cu putere unde trebuie să fie încrederea noastră, dacă vrem să avem un impact similar asupra lumii,

Ungerea Duhului Sfânt în viața și lucrarea cuiva depășește barierele culturale tradiționale și deschide uși aparent închise pentru lucrare.

cu dragostea și puterea transformatoare a lui Isus Hristos. Împuternicirea Duhului Sfânt nu este opțională; ea este o componentă practică și critică pentru slujirea esențială.

Noi, pentecostalii, am fost binecuvântați de-a lungul istoriei cu expunerea la lucrarea și Persoana Duhului Sfânt atât în doctrină cât și în experiență. Însă ca pastori umpluți de Duhul Sfânt puși în fața unei lumi tot mai devastate de SIDA, familii distruse, abuzuri sexuale, pornografie și ură etnică, este deosebit de important să revizităm Rusaliile și întrebarea eternă pe care, ca pentecostali, ne-am însușit-o în mod unic: „Ce înseamnă asta?” (2:12). Revărsarea Duhului Sfânt în relație cu lucrarea de zi cu zi este înnoitoare și transformatoare, întocmai cum a intenționat Domnul Isus (Ioan 14:12). Întrebarea aceasta are cu siguranță implicații dincolo de dovezile inițiale ale vorbirii în limbi la umplerea originară cu Duhul Sfânt.

Cum afectează dinamica spirituală a experienței Rusaliilor lucrarea noastră clipă de clipă cu bărbații, femeile și copiii care trăiesc realitățile dure ale secolului XXI – foametea din Etiopia, moartea homosexualilor de SIDA în nordul Africii, orbirea spirituală a intelectualilor din Europa Occidentală și cicatricile victimelor prostituției infantile din sudul Asiei?

Astăzi, cei implicați în lucrarea de slujire dispun de unele tehnologii complexe și incitante. Însă e de o importanță

critică să reafirmăm relevanța și prioritatea împuternicirii de către Duhul, autoritatea spirituală și dependența noastră mai degrabă de mijloacele Lui decât de ale noastre. Modelele culturale și corporatiste de conducere pot oferi informații și resurse excelente, dacă sunt folosite în conjuncție cu darurile spirituale pe care Dumnezeu le-a dat Bisericii. Dar uneltele omenești nu pot să înlocuiască eliberarea dinamică de putere a Duhului Sfânt ce operează prin viața unui om, bărbat sau femeie, dedicat lui Dumnezeu.

Neputința și disconfortul în fața robiei spirituale sunt, din păcate, comune în biserica occidentală de astăzi. Ele sunt la fel de tragice și descurajante astăzi cum au fost și atunci când ucenicii Domnului Isus s-au împotrivit fără succes celui rău dintr-un îndrăcit care a trăit în secolul întâi (Matei 17:14-21). Dar Luca spune că Domnul Isus le-a dat ucenicilor Lui putere și autoritate peste toți demonii și ca să vindece boli (Luca 9:1). Oare ne însușim și slujim în împuternicirea supranaturală pe care Domnul nostru ne-a promis-o?

Cele două tinere indiene dedicate lui Dumnezeu despre care am vorbit în introducere fac exact asta. Dispun de puțină sau de nici un fel de putere și autoritate de sorginte culturală și își înțeleg foarte bine neputința socială și economică. Dar când au intrat în familia lui Dumnezeu și au experimentat botezul cu Duhul Sfânt, au descoperit și au îmbrățișat puterea Rusaliilor și acum înfruntă cu încredere întinericul din jurul lor. Împreună cu alți bărbați și femei ai lui Dumnezeu din secolul XXI, au devenit purtătoare ale autorității spirituale autentice bazate pe identificarea activă cu autoritatea spirituală a Domnului lor (Matei 28:18-20). Slujirea lor în ungera Duhului atestă puterea Lui, zidește Biserica Lui și mărturisește vizibil slava Lui într-o națiune săracă.

CONCLUZIE

În decursul mileniilor și la început de secol XXI, bărbați și femei din lumea întreagă, bogați și săraci, educați și needucați, au cunoscut în străfundul inimii lor că Duhul Domnului este și peste ei, la fel cum a fost peste Domnul Isus. În ochii societății, ei au fost de multe ori oameni ușor de trecut cu vederea – nebătători la ochi, comuni și dispunând de mijloace modeste – până când au început să vorbească, să se roage, să cânte, să scrie și să dea învățătură. În biserică, în stradă, în sălile de concerte sau de clasă, ungera Duhului Sfânt cere un răspuns și îi diferențiază pe bărbații și pe femeile lui Dumnezeu.

Dumnezeu să ne dea nouă tuturor, slujitorii Lui, o nouă ungeră a Duhului, proaspătă și încărcată cu putere.

Beth Grant, Ph.D., a slujit 23 de ani ca misionară a Adunărilor lui Dumnezeu în sudul Asiei.

FEMEILE ÎN LUCRARE: O COMUNITATE CHEMATĂ

de Judy Rachels

Am fost ordinară în lucrare anul acesta. Evenimentul a fost plin de provocări, semnificații și simboluri. Am primit o mantie, un toiag și o Biblie – simboluri ale lucrării slujitoare.

Când a venit momentul punerii mâinilor, fiul nostru prezbiter, care mă interviuase, aprobase și recomandase pentru ordinare, a creat un moment dramatic. A pus în fața mea un iPad cu un filmuleț din 1992 în care mama mea, Ruth Homer, recita Cântarea Mariei din Luca 1 (unul din cele 25 de capitole pe care le știa pe de rost). La data ordinării, era deja în cer cu Domnul de unsprezece ani; dar îmi mai vorbește și azi.

„Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că, de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită, pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt, și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El. El a arătat putere cu brațul Lui; a risipit gândurile pe care le aveau cei mândri în inima lor. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați, și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale. A venit în ajutorul robului Său Israel, căci Și-a adus aminte de îndurarea Sa – cum făgăduise părinților noștri – față de Avraam și sămânța lui în veac” (Luca 1: 46–55).

Mama mea a plantat o biserică în timp ce era însărcinată cu mine, iar pe mine m-a plantat în asigurarea deplină că Dumnezeu folosește femeile pentru extinderea Împărăției Lui. A propășit prezentându-L pe Hristos prin obiceiurile nevăzute ale vieții ei slujitoare, dar și prin predicarea ei plină de putere.

Ani mai târziu, mi-a adus aminte, ca femeie implicată în lucrare, că Dumnezeu Se îngrijește de slujitoarea Lui. Că El are milă de cei ce se tem de El. Îi ridică pe cei smeriți. Îi satură pe flămânzi. Și Își ține promisiunile.

Mama mea ar fi vrut să-mi amintească din Cântarea Mariei că pentru a avea o lucrare de succes sunt necesare următoarele calități: slujirea, conștientizarea prezenței lui Dumnezeu, smerenia și foamea spirituală. Acestea sunt virtuți spirituale obligatorii pentru cei ce vor să slujească și să conducă în Numele Lui.

Adunările lui Dumnezeu s-au angajat să instruiască, ucenicizeze și înzestreze cu resurse femeile implicate în lucrare și pe cele care se pregătesc să intre în lucrare.

În ziua Rusaliilor, apostolul Petru, citând din Ioel 2:28, a spus: „feciorii voștri și fetele voastre vor proroci” (Faptele Apostolilor 2:17).

Domnul Isus a împlinit – și continuă să împlinească – promisiunea lui Dumnezeu că în zilele din urmă va revărsa Duhul Sfânt. Duhul Sfânt cheamă și împuternicește bărbații și femeile să exercite o lucrare profetică în zilele din urmă.

Istoric, Adunările lui Dumnezeu au recunoscut că împuternicirea aceasta a Duhului deschide ușa lucrării licențiate pentru toți solicitanții calificați, indiferent dacă sunt femei sau bărbați. Apariția așa-zisului neocalvinism, care învață adesea că lucrarea licențiată este doar pentru bărbați, determină mulți tineri (și câteva tinere) să facă un pas înapoi de la angajamentul nostru istoric de egalitate în lucrare.

Cu toate acestea, femeile caută tot mai mult să obțină diplome în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu. De fapt, femeile care absolvă studii de teologie și obțin diplome în teologie depășesc numeric bărbații în unele zone ale țării.

Astăzi, femeile implicate în lucrare plantează biserici și slujesc pe poziții de capelan – în închisori, în spitale, în diferite ramuri ale industriei și chiar în zonele de conflicte militare. Ele biruiesc întinericul, „morții vii”, și înfruntă întăriturile răutății. Locuiesc în orașul nostru, în țara noastră și în statul nostru. Și răspund în mod curajos și creativ chemării de a sluji.

Slujirea, conștientizarea prezenței lui Dumnezeu, smerenia și foamea spirituală alcătuiesc limbajul comun al slujitoarelor licențiate ale Cuvântului din Adunările lui Hristos. Privește în jur, și le vei vedea conducând biserici, lucrând ca pastori executivi, conducând universități și mergând în locuri dificile de pe glob. Slujesc cu îndrăzneală în centre misionare obscure, unde îi zidesc pe cei căzuți, împart compasiune și de multe ori pictează cu o pensulă mai delicată. Fac cu credințioasă tot ce este posibil, având încredere că Cel ce le-a chemat va face tot ce este imposibil.

Articolul acesta atrage atenția asupra prezenței femeilor în lucrarea din Biserică. El explorează istoria, cercetează Scripturile și evaluează practica noastră contemporană prin lentilele angajamentelor noastre pentecostale. De asemenea, examinează de ce perspectivele și vocile femeilor pe diverse teme sunt importante și felul cum liderii bărbați pot să promoveze valoarea slujitoarelor Cuvântului în Comunitatea Creștină.

JUDY RACHELS, președintă a Rețelei pentru Femeile în Lucrare, Consiliul General al Adunărilor lui Dumnezeu, Huntington Beach, California

MENTORATUL:

obligatoriu pentru ajutarea femeilor în lucrare

de Karen Yancey

Carta lui Ruth ne oferă un tipar ADN excelent pentru mentoratul femeilor. Istoria ei prezintă nouă trăsături de caracter pentru mentoratul intenționat.

Experiența misionară de zece zile a decurs bine, cu multe prilejuri pentru lucrarea umanitară și compasională ce a dus la primirea Domnului Isus ca Mântuitor de către un număr mare de copii, femei și familii întregi.

În mijlocul râsetelor prietenoase, îmbrățișărilor calde și lacrimilor din toată inima, echipa de femei și-a luat la revedere de la misionara care fusese gazda noastră. Am urcat în avion și ne-am așezat lucrurile, pregătindu-ne pentru călătoria lungă ce ne stătea înaintea. Când avionul a părăsit pista și și-a început zborul spre casă, mintea mea s-a întors la ultima săptămână și jumătate.

M-am minunat de felul cum Dumnezeu a îngăduit ca douăzeci de femei obișnuite, cu diferite personalități și capacități, să slujească neobosit timp de zece zile fără să se plângă nici măcar o clipă. Mi-am plimbat privirea prin avion și am cercetat membrele echipei. Cele mai multe dintre ele dormeau deja adânc, din cauza epuizării.

M-am așezat comod ca să mă odihnesc și eu puțin, fără să bănuiesc lucrarea transformatoare pe care Dumnezeu Se pregătea s-o facă pe rândul 39, locurile E și F. Imediat ce capul meu a atins perna companiei aeriene, o membră a echipei care ședea lângă mine m-a întrebat dacă putem sta puțin de vorbă. Sunt nespus de recunoscătoare că m-am scuturat din amorțea care-mi cuprinsese mintea și i-am spus: „Sigur că da!”

Atunci ea mi-a mărturisit: „Mă simt chemată în lucrare. Vrei să-mi fii mentor?”

Întrebarea aceea de acum mulți ani a schimbat traiectoria vieții ei – și a mele. Ea s-a ales cu un mentor, iar mie Dumnezeu mi-a revelat – în ciuda cusurilor mele – o dorință înăscută de a relaționa cu femeile ce au nesiguranțe în lucrarea lor și flămânzesc după formare spirituală continuă.

Mentoratul este un prilej pentru femeile tinere de a se adăpa din rezervorul de experiență, empatie, maturitate și spiritualitate pe care femeile încercate din lucrarea misionară îl pot adesea oferi.

În ultimele trei decenii, conceptul de mentorat a devenit acceptat. Însă aplicarea lui practică rămâne oarecum ambiguă. Este mentoratul formal sau informal? Este el structurat sau nestructurat? Este el intenționat sau organic? Pentru mine, răspunsul este da la toate aceste întrebări.

Eu n-am crescut într-o familie implicată în slujirea vocațională, și din cauza regulamentelor interne, tatăl meu n-a slujit niciodată ca diacon sau ca prezbiter. Însă devotamentul deosebit al părinților mei față de Dumnezeu, participarea lor la adunările bisericii și loialitatea lor față de pastorii noștri au asigurat o bază sănătoasă pentru umblarea mea spirituală.

Dumnezeu m-a chemat în lucrare pe când aveam șaisprezece ani. M-am căsătorit la optsprezece. Am născut primul meu copil la nouăsprezece și am slujit ca primă doamnă a parohiei la matura vârstă de douăzeci și doi de ani. Reperetele acestea au apărut în viața mea cu mult înainte ca ideea mentoratului să fi licărit pe radarul meu. Privind înapoi, pun supraviețuirea mea în lucrare și orice contribuție semnificativă pe care o voi fi adus exclusiv pe seama Dumnezeului atotsuficient și remarcabilului meu soț.

DE CE MENTOR?

M-am maturizat treptat, pe măsură ce anii mei în lucrare s-au înmulțit. Acum, când sunt o femeie cu mai multă experiență, privesc în trecut și speculez ce rezultate diferite aș fi avut în lucrare dacă în zilele acelea aș fi întâlnit un mentor. Aș fi învins mai repede sabotajul disprețului de sine născut din comparațiile nesănătoase și așteptările nerealiste? Aș fi făcut față mai bine surprizei că creștinii nu se comportă întotdeauna ca niște creștini? Aș fi fost învățată să mă eliberez de durerea și supărarea care se adunau în mine când oamenii îl tratau nedrept pe soțul meu? Mă întreb dacă aș fi înțeles că pot să spun „nu” din când în când, fără să mă simt vinovată ori fără să dau explicații. Poate că o femeie mai experimentată implicată în lucrare m-ar fi putut ajuta să navighez mai bine printre aceste necunoscute ale vieții mele.

Cum ar fi fost să am cui da socoteală pentru planul meu de citire a Bibliei, pentru obiceiurile de studiu biblic și pentru capacitatea de a face o exegeză corectă a Scripturii? Aș fi avut

o altă atitudine față de criticile că femeile îi învață pe bărbați, dacă aș fi avut un mentor? Absolut!

MENTORAT DE LA DISTANȚĂ

După câțiva ani de lucrare, îmi amintesc că Dumnezeu m-a îndemnat clar să mă uit la femeile cu experiență care aveau calități de dorit. Am urmărit cu tot dinadinsul cum se purtau femeile acestea remarcabile. Ele m-au învățat să-L caut pe Dumnezeu fără rezerve, din toată inima și cu toată mintea – nu doar emoțional. De asemenea, m-au învățat să trăiesc în sfințenie și integritate, să nesocotesc criticile nefondate păstrându-mi în același timp bunătatea și dragostea. De exemplu, ele își cinsteau soții, căutau un echilibru dinamic între familie și lucrare, și slujeau cu altruism. Se îmbrăcau

modest, foloseau un vocabular lipsit de sarcasm și îi ascultau cu atenție pe oamenii din jur. Liderele acestea imperfecte mi-au fost fără să știe mentori de la distanță. Genul acesta de mentorat pare acum nestructurat, informal și organic. Însă deși subtil în context, mentoratul acesta informal a produs roade durabile în viața mea.

Dar mentoratul informal nu exclude nevoia unei abordări structurate și intenționale. Mentoratul intențional își propune să le vaccineze pe femeile implicate în lucrare împotriva virusului periculos al izolării.

Relațiile sunt calea cea mai importantă în lucrarea creștină. Cumva, în societatea noastră modernă, am pierdut spontaneitatea pe care o găsim în Biblie, unde o persoană

MENTORATUL EFICIENT PRIN RELAȚII

Conduc Departamentul de Dezvoltare a Relațiilor din cadrul AG Kansas Ministry Network, și în 2004 am lansat o inițiativă de mentorat numită WMBA (Women in Ministry Being Accountable [Responsabilizarea Femeilor din Lucrarea Misionară]), cu subtitlul: „În Comunitatea care Hrănește sau Singur?”

În abordarea aceasta ultrastructurată, formală, a mentoratului, am recrutat femei cu experiență în lucrare ca să slujească drept mentori. Le-am oferit instruire și le-am facilitat prilejuri de a stabili relații cu femei în timpul conferinței anuale Impulsionarea Femeilor pentru Lucrare. Aranjamentul acesta formal le-a încurajat să stabilească unul din cele trei tipuri de relații specifice.

1. Să slujească în rolul de formator sau mentor

Principiul cheie: investirea

Ancora scripturală: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1).

Rolul acesta presupune acceptarea responsabilității și a fi mereu disponibil.

2. Să dezvolte o relație de la persoană la persoană

Principiul cheie: inspectarea

Ancora scripturală: „După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ascute pe altul” (Proverbele 27:17).

Relația este clădită pe responsabilitatea personală și pe încrederea reciprocă.

3. Dobândește cunoaștere ca învățăcel.

Principiul cheie: invita

Ancora scripturală: „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept...” (Proverbe 13:20).

Învățăcelul trebuie să fie învățabil și să prețuiască temeinicia.

În primele faze ale acestei inițiative, au participat 53 de perechi de femei. Dar odată cu trecerea timpului, am considerat că este înțelept să oferim și alte opțiuni, mai puțin structurate și formale. Efortul nostru cel mai recent de promovare a mentoratului informal se numește Loc pentru Har.

În 2014 am introdus Loc pentru Har la conferința Impuls pentru Lucrare, cu următorul subtitlu: „Ajută-ne să eliminăm izolarea”. Le-am cerut femeilor să își aleagă o prietenă, în funcție de preferințele lor, cu care să relaționeze cât de frecvent vor ele – să se roage împreună, să bea o cafea, să râdă, să discute, să schimbe păreri – având ca scop final încurajarea. Abia așteptăm ca la următoarea conferință să ne spună cum s-au descurcat.

Relațiile de sprijin sunt deosebit de valoroase pentru mentoratul formal și informal în lucrarea noastră, Ministry Network. Sunt și alte șase valori înrudite care adâncesc relația mentor-învățăcel:

1. Intenționalitatea: Treceți-o în calendar.
2. Conectivitatea: Bucurați-vă de experiențele împărtășite.
3. Confidențialitatea: Încrederea întărește profunzimea relației.
4. Transparența: Spuneți adevărul.
5. Diversitatea: Îmbrățișați unicitatea relațională.
6. Tragerea reciprocă la răspundere: Așteptați-vă la creștere personală.

— KAREN YANCEY, Maize, Kansas

cu mai multă experiență ajută altă persoană să-și însușească deprinderi sau înțelegere. Computerul și internetul ne deschid o comoară de informații, dar elimină aspectul relațional întâlnit în învățarea față către față. Într-o lume unde Google, aparent atotștiutor, poate să ofere informații nesfârșite, unele cunoștințe se obțin cel mai bine prin experiență relațională.

MENTORII CREEZĂ O CULTURĂ

Mentorii instituie un fel de ADN relațional. În cartea lui John Ortberg, *Toți sunt normali până când ajungi să-i cunoști*, autorul citează un studiu despre relații, în cadrul căruia 7000 de oameni au fost ținuti sub observație timp de nouă ani. Cercetătorii au descoperit că oamenii cei mai izolați erau de trei ori mai predispuși să moară decât oamenii cu relații puternice. Oamenii cu obiceiuri nesănătoase (ex., fumatul, alimentația deficitară, supraponderabilitatea, consumul de alcool) dar cu relații sociale puternice au trăit semnificativ mai mult decât oamenii cu obiceiuri alimentare sănătoase, dar izolați. Cu alte cuvinte, este mai bine să mănânci biscuiți cu prieteni buni decât să mănânci broccoli singur! Ideea e clară: Avem nevoie de prietenii intenționale puternice. A încerca să treci prin viață fără prieteni este dăunător.

Cartea lui Ruth ne oferă un tipar ADN excelent pentru mentoratul femeilor. Istoria ei prezintă nouă trăsături de caracter pentru mentoratul intențional.

Naomi a onorat autoritatea din viața ei. Ea și-a urmat îndatoritoare soțul în Moab (Rut 1:1,2). Adunările lui Dumnezeu susțin egalitatea femeilor în leadershipul lucrării de slujire (credința că întrucât bărbații și femeile sunt una în Hristos, nu există distincții de gen când este vorba de rolurile funcționale în biserică), dar concepția aceasta nu validează femeile sau bărbații care uzurpă autoritatea și creează discordie în urmărirea drepturilor lor. De aceea, mentorii trebuie să fie întâi de toate exemple de supunere față de autoritate.

Naomi a prețuit relațiile. Ea a respins de la bun început izolarea, menținând relații semnificative chiar și atunci când a trecut prin cele mai dificile încercări ale vieții. Soțul și fiii ei au murit în Moab (Rut 1:3-7), dar le-a păstrat aproape pe nurorile sale, Orpa și Rut, iar ele au putut astfel să vadă cum și-a procesat ea durerea nespūsă.

Mentorii ar face bine să înțeleagă faptul că exemplul lor este grăitor în orice vreme.

Naomi și-a găsit sprijinul în rădăcinile ei istorice. La momentul potrivit, s-a pregătit să se întoarcă la Betleem (Rut 1:7). Rădăcinile ei sunt o reprezentare a adevărului că mentorii nu ajung niciodată în situația să nu mai aibă nevoie de sprijin personal.

Naomi a fost sinceră cu sine și cu alții în legătură cu emoțiile ei. La plecare, și-a exprimat adânc durere interioară și și-a mărturisit amărăciunea în fața tinerelor femei (Rut 1:11-13).

Mentorii sănătoși manifestă în mod strategic diferite niveluri de transparență. Ei înțeleg că învățăceii lor se identifică rapid cu durerea mentorului. Comportamentul lui Naomi contravine înțelepciunii convenționale, care afirmă că liderii nu trebuie să-i lase niciodată pe învățăceii lor să se apropie prea mult de ei. Naomi a făcut-o, la fel și Domnul Isus.

Naomi și-a cunoscut limitele. În starea ei de descurajare, le-a îndemnat pe tinerele femei să se întoarcă, știind că nu le va putea da un soț (Rut: 11-12).

În clipa aceea, Naomi a înțeles greșit ce le trebuia cel mai mult nurorilor ei. Orpa a iubit-o în mod clar pe Naomi, dar a părăsit relația mentor-învățăcel fiindcă Naomi n-a putut să-i dea soțul de care credea că are nevoie. Însă Rut a vrut ceea ce Naomi îi putea oferi, adică un Dumnezeu adevărat, un popor ales și un loc în genealogia divină.

Mentorii trebuie să recunoască și să accepte ce nu pot face. Dar pot avea încredere că Dumnezeu Își va împlini scopurile în ciuda limitărilor lor.

Naomi a investit timp în Rut. Ea a acceptat cererea învățăcelului ei și i-a îngăduit lui Rut să se apropie și să petreacă timp cu ea (Rut 1:16-18).

Mentoratul necesită să ne modificăm intenționat granițele personale, dar să ne păstrăm autonomia și identitatea personală (Rut 1:19).

Naomi a consiliat-o direct pe Rut. I-a dat instrucțiuni specifice, i-a spus să meargă la arie și ce să facă acolo (Rut 3:3).

Mentorii sănătoși înțeleg că aluziile, exemplul și descoperirea de sine își au locul lor, dar știu de asemenea când învățăcelul are nevoie și de îndrumări clare.

Naomi s-a bucurat de roadele investiției sale. Ea a primit o binecuvântare unică pentru că a fost un mentor credincios, când și-a ținut nepotul în brațe, un copil din genealogia regelui David și a lui Isus, Mesia (Rut 4:12-22; Matei 1:5, 6).

Mentorii sănătoși recunosc potențialul extraordinar al multiplicării spirituale în relație.

Naomi a adus roadă prin viața altei persoane. Rut 4:14, 15 spune: „Femeile au zis Naomei: «Binecuvântat să fie Domnul, care nu te-a lăsat lipsită azi de un bărbat cu drept de răscumpărare și al cărui nume va fi lăudat în Israel! Copilul acesta îți va înviora sufletul și va fi sprijinul bătrâneților tale; căci l-a născut nora ta, care te iubește și care face pentru tine mai mult decât șapte fii.»”

Mentorii sănătoși nu pretind credit pentru realizările învățăcelilor, dar se bucură că au contribuit la succesul altuia în lucrare.

FUNIA ÎMPLETITĂ ÎN TREI E MAI TARE

Relația dintre Naomi și Rut dovedește adevărul cuvintelor: „Mai bine doi decât unul... Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva; și funia împletită în trei nu se rupe ușor” (Eclesiastul 4:9, 12).

Eclesiastul abordează problemele dificile despre viață și despre căutarea semnificației în provocările noastre de zi cu zi. Propovăduitorul pune în discuție zădărnicia a multe lucruri pe care ni le căutăm. Totuși, conceptul cheie, tăria funiei împletite în trei, merită studiată mai îndeaproape. Speranța apare când intră în ecuație a Treia Parte. Incluziunea lui Dumnezeu în relația mentor-învățăcel nu garantează o prietenie pe toată viața, dar când două inimi rămân deschise înaintea Duhului, au de câștigat și mentorul, și învățăcelul.

Femeile implicate în lucrare au nevoie de funia împletită în trei a mentoratului în duhul evlaviei. Când se confruntă

cu încercările, oamenii pun în aplicare un plan individual de supraviețuire, și pentru o vreme reușesc să progreseze. Dar apoi apar noi lupte, și traumele repetate îi doboară. Aceasta le amintește credincioșilor că există posibilitatea serioasă ca fără ajutor și încurajare din partea altora să supraviețuiască, dar nu și să se dezvolte. Așadar mentorii trebuie să își asume rolul de încurajatori. Liderii – femei și bărbați – au nevoie de alții alături de ei în tranșee.

Dumnezeu a pus un legământ nou în inimile noastre. Promisiunea lui necondiționată ne ajută să tânjim după un echilibru dinamic în locul instabilității. Dar femeile implicate recent în slujire pot înțelege greșit lipsa de predictibilitate în lucrare și s-ar putea să cadă pradă pe neașteptate instabilității și anxietății. Anxietatea pândește adesea în cotloanele întunecate ale gândirii noastre. Dezamăgirea, frustrarea și anxietatea se manifestă cu putere atunci când femeile implicate în lucrare înțeleg că Dumnezeu le-a creat pentru mai mult. Poate că se simt neapreciate sau obstrucționate în chemarea lor. Însă când se confruntă cu criticile și piedicile, ele au nevoie de încurajare ca să aducă roadă în rolurile de conducere la care Dumnezeu le-a chemat.

Fondatorii Adunărilor lui Dumnezeu au instituit o organizație de slujitori bărbați și femei și de biserici care să funcționeze ca o rețea. De la începutul Adunărilor, experiența și devoțiunea relațională ale liderilor unii față de alții au fost evaluate, indiferent de gen. Atât bărbații cât și femeile din lucrare au nevoie de relații sănătoase.

În relația mentor-învățăcel, poverile împărtășite par mai ușoare și mai simplu de gestionat când participanții se

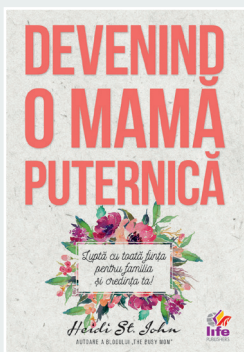
încurajează unii pe alții printr-o dare autentică de socoteală și printr-un sprijin ce oglindesc stabilitatea Dumnezeirii. O femeie ce slujește singură poate fi atacată și înfrântă, dar două femei, cu Dumnezeu în centru, pot sta spate în spate și să dărâme toate barierele.

Femeia din avion care mă rugase să-i fiu mentor mi-este prietenă dragă și în ziua de azi. În primii cinci ani ai relației noastre m-a privit ca pe un mentor. Fiindcă locuiam aproape una de cealaltă, ne-am plimbat adesea dimineața împreună și ne-am împărtășit viețile. Ea mi-a pus multe întrebări, am studiat împreună Biblia și relația noastră s-a transformat într-o prietenie neprețuită. Ani mai târziu, am mers iarăși la un aeroport, unde mi-am luat rămas bun de la ea, cu lacrimile și roindu-mi pe obraz. I-am fost mentor până când a putut să conducă ea însăși o echipă misionară de femei, în timp ce eu am rămas strategic acasă.

Etapele finale ale mentoratului includ împuternicirea și eliberarea. Cu adevărat, ziua aceea de la aeroport rămâne una din cele mai dragi zile din viața mea. A fost ziua în care ucenica mi-a devenit colegă.

KAREN YANCY, director, al Rețelei de dezvoltare a Departamentului Kansas, AG Kansas Ministry Network, Maize, Kansas

DEVENIND O MAMĂ PUTERNICĂ

Luptă cu toată ființa pentru familia și credința ta

» HEIDI ST. JOHN

Te-ai uitat vreodată la chipurile celor care îți spun „mamă” și te-ai întrebat în ce oare te-ai băgat?!

Dacă semeni cu multe mame creștine din zilele noastre, înseamnă că citești cu frustrare și teamă titlurile articolelor și că urmărești schimbările care au loc la foc automat în lumea noastră. Să recunoaștem: ne confruntăm cu probleme și întrebări la care generațiile anterioare nici măcar nu s-au gândit.

De aceea, îndrăgita oratoare și blogger, Heidi St. John (alias The Busy Mom) crede că Dumnezeu le dă mamelor o tărie specială: El ne cheamă să fim mame puternice!

249 p. • 14 x 20,5 cm • 30 lei

Proximitate încărcată cu sens: MODELUL DE UCENICIZARE AL DOMNULUI ISUS

de Alicia Britt Chole

Mai întâi a fost Sora Kach. Ea cânta la acordeon, se deplasa doar cu puțin mai încet decât viteza luminii și plângea de fiecare dată când menționa Neamurile. Domnul Isus îmi întrerupsese, fără invitație, concepția ferm ateistă despre lume și viață cu doar trei săptămâni înainte să mă pună în legătură cu Sora Kach. Aceasta m-a invitat imediat la întâlnirile de rugăciune de joi seara din casa ei. Un pian, un acordeon, foi volante scrise de mână cu cântări, multe rugăciuni în multe limbi, îmbrățișări la despărțire, și apoi veneau momentele după care tânjeam. Sora Kach se așeza lângă mine la masa ei, cu Biblia deschisă în față, și mă invita pe mine și întrebările mele să ne săturăm din Cuvântul lui Dumnezeu. Se ruga pentru mine să trec cu bine prin colegiu și ca Dumnezeu să-mi arate planul Lui cu viața mea.

Apoi a fost Donna. Donna avea darul înțelepciunii, era o erudită și pastorul campusului; m-am întâlnit cu ea săptămânal în cei patru ani cât am studiat la Universitatea din Texas. Dumnezeu a folosit-o ca să ancoreze incredibila introducere supranaturală a existenței Lui pe care o experimentasem cu un studiu sănătos, sistematic și substanțial al Scripturilor.

Îmi amintesc ziua când, urmându-L deja de doi ani pe Domnul Isus, Donna mi-a încredințat primul grup de ucenicizare. Atunci am întrebat-o: „Donna, ești îngrijorată? Fiindcă îmi dai un grup pe care să-l ucenicizez, când eu însămi mai am multe de învățat.”

„Îngrijorată? Alicia, sunt înmărmurită de frică. Dar știu, de asemenea, că ucenicia este biblică, și în asta îmi pun toată speranța.”

După cincisprezece ani și zeci de relații de ucenicie, și eu sunt la fel de sigură că implicarea calitativă, umăr-la-umăr, în viețile altor femei este cheia pentru împlinirea trimiterii lui Hristos.

MODELUL DOMNULUI ISUS

Când Dumnezeu a elaborat strategia revelării de Sine ca Mântuitor față de planeta noastră, El nu a consultat experții în marketing ai secolului XXI. Aceștia l-ar fi sfătuit, fără îndoială, să-și facă o pagină web ultimul răcnet, să închirieze un amfiteatru enorm și să organizeze o transmisiune globală live în toate limbile pământului, sau cel puțin să scrie un sul best-seller.

Dumnezeu a știut ce sfaturi l-ar da experții, dar a ignorat instinctele lor de marketing. În înțelepciunea Lui infinită, El a ales ca strategie pentru cucerirea lumii – o viață:

- O viață finită.
- O viață care s-a jucat cu copiii și a umblat cu oamenii pe stradă.
- O viață care a plâns cu oamenii la înmormântările lor și s-a bucurat cu ei la nunțile lor.
- O viață care a pescuit cu ucenicii Săi și a plătit taxe la fel ca alții.
- O viață care a trăit și a murit pentru noi.
- O viață solitară ce a schimbat cursul istoriei.

Emanuel, Dumnezeu este cu noi, a selectat proximitatea încărcată cu sens ca strategie globală pentru evanghelizare. Domnul Isus a slujit mulțimilor și i-a consiliat pe cei ce aveau întrebări de pus. Dar și-a concentrat viața asupra a douăsprezece persoane necizelate și prima lor fișă a postului a fost pur și simplu să fie împreună cu El: „A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine” (Marcu 3:14). În poziția aceasta umăr-lângă-umăr de proximitate saturată, ucenicii lui Hristos au descoperit autoritatea de a predica, de a izbăvi și de a vindeca.

În 2 Timotei 2:2, Pavel a scris: „Și ce-ai auzit de la mine în fața multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” Undeva, între învățăturile lui Pavel către Timotei și generația care poate descărca învățătura spirituală online, proximitatea încărcată cu semnificații a fost detronată de un player mai predictibil și mai bățător la ochi. Programul dă mai multă siguranță – este mai controlabil și mai ușor de reprodus – mai puțin riscant, mai puțin deranjant, mai puțin intruziv. Pare mai ușor să-i dai cuiva o schiță decât o oră, o carte uzată decât o fereastră în smerenie. Cât de ușor este să punem informarea oamenilor în locul investirii în oameni, să confundăm organizarea oamenilor cu ucenicizarea lor.

Viața nu este rodul unui program sau al unei foi de hârtie. Viața este rodul vieții. Domnul Isus a acordat prioritate mentoratului umăr-la-umăr, fiindcă El a urmărit ceva mult mai mult decât informația; a urmărit integrarea. După trei ani de ucenicizare concentrată, relațională, bărbații aceia independenți, imaturi și ambițioși au devenit apostoli conduși de Duhul și cu o gândire strategică. O schimbare ca aceasta nu se produce din întâmplare; ea este o alegere – alegerea de a face ucenici în stilul Domnului Isus „viață cu viață.”⁶

⁶ Roger Fleming, „Disciplemaking—A Life on Life Approach”, Discipleship Journal, Numărul 30, 1985.

ATUNCI

Generația noastră cunoaște o renaștere a relațiilor. *Mentoratul* a devenit un cuvânt la modă în lume și în biserică. Deși sunt fascinat de numărul mare de modele și metode ale mentoratului de astăzi, principalul punct de referință în căutarea noastră de a fi făcători de ucenici trebuie să fie modelul și metoda Domnului Isus. El i-a trimis pe ucenicii Lui să meargă și să „facă ucenici”. Ce a însemnat asta pentru ei?

Relațiile de învățare sunt prevalente în Biblie: Moise și Iosua; Ilie și Elisei; Eli și Samuel; Rut și Naomi. În vremea Domnului Isus, versiunea formalizată de învățare maestru-ucenic exista de peste 400 de ani atât în cultura greacă cât și în cultura evreiască.⁷ A fi ucenic (mathetes) însemna a fi învățăcel. Ucenicii erau cei care:

- Își îndreptau mințile spre ceva.
- Erau angajați în procesul învățării.
- Erau atașați de o persoană.
- Răspundeau la chemarea de parteneriat în slujire.⁸

Când Domnul Isus i-a chemat pe cei Doisprezece, aceștia au înțeles că El nu îi invita la o conferință sau la o cafea ocazională, ci la o proximitate încărcată cu sens, adică să fie învățați în contextul relației.⁹ Hristos a adoptat un model familiar din Vechiul Testament și l-a dus la un nivel nou care a schimbat lumea pentru totdeauna. Alții au venit cu ipotezele și răspunsurile lor; Domnul Isus S-a oferit pe Sine ca răspuns. Miezul critic necesar al modelului de ucenicizare folosit de Isus era părtășia individualizată, investiția personală umăr-la-umăr.

Cei Doisprezece au umblat cu Domnul Isus în timp ce El a dat învățătură, a mâncat, a dialogat cu liderii religioși, a scos demoni, a vindecat leproșii, a binecuvântat copiii, S-a rugat, a plâns și a fost trădat. Și în timp ce ucenicii I-au împărtășit viața, El le-a spus adevărul, le-a revelat păcatul, le-a arătat căile Tatălui Său și i-a trimis să facă ucenici în toate națiunile.

ȘI ACUM

Domnul Isus a umblat ore întregi împreună cu ucenicii Lui pe cărări prăfuite. Astăzi, noi ne conducem mașinile în anonimat unii pe lângă alții în drum spre serviciu etc. Cum pot femeile să urmeze exemplul de ucenicizare al Domnului Isus într-o cultură în care valoarea și productivitatea sunt unite, în care vizibilul și măsurabilul sunt aplaudate și în care mulți petrec mai mult timp la calculator decât cu partenerul de viață?

1. Începeți de unde a început Domnul Isus – singuri în rugăciune: „În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziua, a chemat pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece pe care i-a numit apostoli” (Luca 6:12, 13). Găsește-ți un loc liniștit unde să stai de vorbă cu Domnul Isus și cere-I să-ți arate în cine să te investești umăr-la-umăr ca mentor. Anul acesta inima mea a fost atrasă în rugăciune către trei tinere care se pregătesc ori sunt implicate în slujirea creștină.

⁷ Gerhard Kittel și Gerhard Friedrich, ed., *Theological Dictionary of the New Testament* (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 1985), 552—562.

⁸ Ibid.

⁹ „Discipleship is teaching in the context of relationship.” HK, 1988.

2. Promite-I Domnului Isus că vei deveni o mijlocitoare credincioasă pentru acele persoane. Eu am început să mă rog pentru cele trei tinere și I-am cerut lui Dumnezeu să ne învețe cum să ne dezvoltăm prietenia.
3. Dacă încă nu ai o relație cu persoanele în cauză, inițiază prilejuri de interacționare regulată cu ele în scopul de a crește împreună pentru Isus. Urmând exemplul Domnului Isus, substanța timpului petrecut împreună trebuie să fie investirea relațională umăr-la-umăr. Forma ei poate să meargă de la a lua cafeaua împreună în oraș în fiecare joi dimineața până la un grup mic structurat. Fii flexibilă în ce privește forma și încăpățanată în ce privește substanța. Încrederea ta în suveranitatea Lui trebuie să fie mai mare decât frica de umanitatea ta. Tu nu faci ceea ce faci fiindcă te amăgești în legătură cu starea ta de perfecțiune, ci fiindcă ești hotărâtă să urmezi exemplul Domnului Isus de multiplicare a credincioșilor. Eu am abordat fiecare tânără și i-am zis: „Te-am auzit spunând că ai vrea să te întâlnești cu o altă femeie implicată în lucrare. Dacă vrei, sunt deschisă ca să ne întâlnim

CUM SĂ FOLOSEȘTI LA MAXIM PRILEJUL DE UCENICIZARE

1. Începe să discuți din timp cu mentorul tău despre așteptările voastre reciproce. Vorbiți despre frecvența timpului pe care îl veți petrece împreună, durata angajamentului de ucenicie, dezvoltarea prieteniei și felul cum va fi abordată creșterea.
2. Fă-ți timp pentru reflecție personală. Îmbină prilejul acesta relațional cu solitudinea disciplinată. Ascultă de Duhul Sfânt când îți atrage atenția asupra unor domenii și probleme specifice pe care El Se concentrează și adu lucrurile acestea la întâlnirile voastre de ucenicie.
3. Identifică domeniile în care mentorul tău excelează și învață din punctele ei forte.
4. Ține un jurnal. Una din uneltele cele mai bune ale lui Satan este uitarea.
5. Ține minte că ești o ființă umană ucenicizată de o altă ființă umană. Respectă limitările mentorului tău.
6. Fii ucenică, nu lipitoare. Dezvoltă disciplina de a duce totul la Isus mai întâi. Dă, nu te mulțumi numai să primești (în special prin mijlocirea cu credincioșie pentru mentorul tău).
7. Începe să investești în alții.

—Alicia Britt Chole

regulat ca să ne apropiem împreună mai mult de Isus.” Toate cele trei tinere au fost încântate de posibilitatea aceasta. Două au acceptat imediat oferta și am început să ne întâlnim, una la una, tot la două săptămâni.

4. Identificați împreună domenii în care doriți să creșteți. Cu motivația ta de a hrăni – niciodată de a controla – începe să te concentrezi în duhul rugăciunii asupra a una sau două domenii în care vrei să creșteți. O femeie mi-a spus: „Oamenii vorbesc mereu despre timpul de părtășie. Știu că trebuie să am și eu timp de părtășie, dar îmi pierd repede răbdarea.” Am invitat-o pe tânăra aceasta să mi se alătore la rugăciune în capela campusului o dată pe săptămână. Am cântat împreună, ne-am rugat pe baza Scripturii, am ascultat și am așteptat, am meditat la Cuvânt, am mijlocit și I-am mulțumit lui Isus. Ca să laud practica noastră, pot să spun că a citit *The Hour That Changes the World*, de Dick Eastman.
5. Asumă o poziție de vulnerabilitate. În 1987, la ultima întâlnire cu primul meu grup de ucenicizare, o femeie mi-a spus: „Îți dau premiul de Superfemeie.” Betsy a văzut expresia de pe chipul meu și mi-a explicat: „Anul trecut ai fost Superfemeia-Alicia, lidera grupului de ucenicizare, puternică, stabilă, sigură. Nu știu ce s-a întâmplat cu tine în timpul verii, dar când te-ai întors, ai fost mult mai reală, mai abordabilă și mai vulnerabilă.” Apoi Betsy a adăugat niște cuvinte pe care nu le voi uita niciodată: „Am învățat mult mai multe de la Clark Kent decât de la Superman.”
6. Vezi diamantul (chiar și când lumea crede că nu există). În 1991, m-am rugat în legătură cu lista de femei care s-au înscris la grupul de ucenicizare. Dumnezeu mi-a atras atenția asupra lui Jenn, o studentă tăcută care tocmai începuse să participe la grupul nostru. Dumnezeu părea să-mi spună: „Fata asta-i un diamant, dar nu va străluci decât dacă cineva va investi în ea.” Jenn nu se considera un diamant. De fapt, nu era sigură nici măcar de dedicarea ei față de Hristos. Astăzi, diamantul acesta strălucește puternic – Jenn e misionară printre femeile și copiii musulmani din Orientul Mijlociu.

7. Hrănește prietenia mult după ce se încheie orice formă de ucenicizare. Ioan 15:15 spune: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” Jenn, Retts, Christine, Suzanne, Londie, Lisa – nu mai participăm împreună la același grup sau nu ne mai întâlnim regulat unu la unu. Formele acestea de ucenicizare au încetat prin absolvire, mutări și tranziții planificate. Dar substanța ucenicizării – investiția relațională – este și acum comoara noastră, chiar și peste oceane.

DAR NU AM TIMP CA SĂ UCENICIZEZ

Mai degrabă, nu avem timp ca să nu ucenicizăm. Oare Domnul Isus a cultivat relații de ucenicizare fiindcă nimeni nu mai avea nevoie de vindecare? A căutat să aibă timp de părtășie cu cei Doisprezece fiindcă mulțimile au încetat să se mai adune ca să-L asculte predicând? Domnul Isus a lăsat la o parte nevoile ca să acorde prioritate proximității încărcate cu sens în compania ucenicilor Săi. În umanitatea Lui, El a fost finit, dar concentrându-și viața în câțiva oameni, și-a multiplicat-o exponențial.

Acum Domnul Isus ne trimite să-I urmăm exemplul (Matei 28:19). Trimiterea aceasta vine fără clauze de excludere: „Dacă temperamentul tău este înclinat în direcția aceasta... dacă ai mult personal... dacă ai darul acesta.” Accentul pus de Domnul Isus pe ucenicie nu este în funcție de personalitate. Emanuel, Dumnezeu este cu noi, a ales proximitatea încărcată cu sens umăr-la-umăr, viață-cu-viață, ca strategie pentru evanghelizarea lumii.

Alicia Britt Chole face parte din echipa de teren Chi Alpha la nivel național, Springfield, Missouri

CUM SĂ FOLOSEȘTI LA MAXIM PRILEJUL DE UCENICIZARE

După 10 ani, un evanghelist care conduce anual 1000 de persoane la Hristos va avea 10.000 de convertiți. Dacă același evanghelist investește în două relații de ucenicizare în fiecare an, la sfârșitul primului an biserica va avea trei ucenici în plus, pe evanghelist și pe cei doi ucenicizați de el. În anul următor fiecare dintre aceștia trei va putea investi în alți doi oameni. Ce se va întâmpla după 10 ani?

Anul	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Convertiți	1000	2000	3000	4000	5000	6000	7000	8000	9000	10000
Ucenici	3	9	27	81	243	729	2187	6561	19683	59049

—Alicia Britt Chole.

ISUS ȘI FEMEILE

de Doug Clark

Cum le-a văzut Domnul Isus pe femei? Cum le-a tratat El pe femei? Cum I-au răspuns ele?

Evanghelia după Luca răspunde la toate aceste întrebări. De douăzeci și patru de ori, în Luca, Domnul Isus fie a întâlnit o femeie, fie a vorbit despre o femeie, fie a menționat o femeie într-o pildă. Și toate aceste douăzeci și patru de menționări ale femeilor sunt instructive și pozitive.

Cuvintele acceptare, sensibilitate și încurajare rezumă ceea ce Luca și exemplul lui Isus Hristos ne învață despre atitudinea Domnului Isus față de femei.

DOMNUL ISUS LE-A ACCEPTAT

Domnul Isus a acceptat darul slujirii iubitoare și al blândeții pe care femeile I l-au oferit.

Cartea lui Luca este neobișnuită printre cărțile din lumea antică. Luca a avut mare grijă să consemneze răspunsurile emoționale și fizice ale unei femei în perioada de sarcină. El a relatat în detaliu istoria primei întâlniri dintre Elisabeta și Maria, care era însărcinată cu Domnul Isus. Luca a scris: „i-a săltat pruncul în pântece” (Luca 1:41). Și, răspunzând la remarcile Elisabetei, Maria a proclamat: „Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu” (versetele 46, 47). De asemenea, a consemnat delicatețea cu care Maria L-a înfășat în scutece pe nou-născutul ei Isus și L-a așezat într-o iesle.

Nu cunosc nicio altă carte din Antichitate care să fie atât de interesată și de atentă la sentimentele unei femei însărcinate sau care își îngrijește copilul. Dar Dumnezeu a crezut că lucrurile acestea sunt destul de importante ca să le includă în Cuvântul Lui veșnic.

Sentimentele masculine ale Domnului Isus n-au fost niciodată amenințate de tandrețea unei femei. Luca povestește despre o femeie care a venit la un banchet, a îngenuncheat, a plâns peste picioarele lui Isus și le-a spălat cu lacrimile ei, apoi le-a uns cu parfum și le-a uscat cu părul ei (Luca 7:36-50). Acesta a fost actul ei de pocăință. Isus i-a îngăduit să facă acest lucru, fără nicio urmă de dezgust sau de stânjenală.

N-am auzit de niciun un rabin din vremea Domnului Isus care să fi inclus o femeie printre discipolii lui. Dar Luca spune că Domnul Isus a inclus femei în cercul Lui de urmași – chiar și femei cu un trecut îndoielnic.

Femeile L-au slujit în moduri unice. Casa Mariei și a Martei a fost un loc liniștit unde Isus se retrăgea departe de mulțimile care voiau pâine, miracole și vindecări (Luca 10:38-42).

Luca a scris despre mulțimea care L-a însoțit pe Isus spre Golgota. „Fiicele Ierusalimului” L-au urmat și au plâns pentru El pe Via Dolorosa (Strada Durerii; Luca 23:27-29).

Și ce s-a întâmplat la Răstignire? Ucenicii au fugit, inclusiv Petru – cel care a zis: „Doamne, cu Tine sunt gata

să merg chiar și în temniță și la moarte (Luca 22:31-34).¹⁰ Dar femeile au rămas, privindu-L tăcute de la poalele crucii. Ce altceva ar fi putut face? Absolut nimic, în afară de a-I fi aproape.

Viața nu s-a schimbat. Mulți cred că sunt pe o cruce – o cruce a bolii, a suferințelor mentale, a dificultăților fizice, emoționale sau financiare. Și uneori cel mai bun lucru pe care îl poți face este să le fii pur și simplu aproape. Femeile l-au stat aproape lui Isus în clipele acelea, până când moartea l-a eliberat.

Chiar și după moartea lui Isus – pe când bărbații se ascundeau în spatele ușilor încuiate, de teamă că romanii ar putea să-i găsească și să-i răstignească și pe ei – femeile au pregătit mirodeniile ca să unghă trupul Lui în vederea înmormântării după datină. Femeile acestea au luat mirodeniile și le-au dus la mormânt, fără să știe cum vor reuși să dea la o parte piatra de la intrarea mormântului. Au pornit spre mormânt la primele ore ale dimineții – pe când era încă întuneric – ca să facă ce puteau.

Din clipa în care Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea noastră ca un copilș neajutorat până la orele finale dinaintea înălțării Lui la cer, femeile l-au slujit. Și Domnul Isus a acceptat darurile lor făcute din dragoste, nu fiindcă acesta era privilegiul Lui din partea lui Dumnezeu ca bărbat, ci mai degrabă fiindcă erau daruri ale unei slujbe inteligente și loiale către Tatăl Ceresc.

DOMNUL ISUS A FOST SENSIBIL

Domnul Isus a fost sensibil la handicapul social și religios cu care femeile trebuiau să lupte, și le-a ridicat povara aceasta. A fost plin de compasiune și de grijă față de ele.

Într-o zi, l-a vizitat pe Petru acasă la el și a găsit-o pe soacra acestuia bolnavă. În Orientul Mijlociu, chiar dacă o femeie din casă este bolnavă, ea se ridică din pat și îl slujește pe oaspetele bărbat. Domnul Isus, desigur, nu era un oaspete de rând. El era un rabin, un învățător al legii lui Dumnezeu. Avea dreptul să intre în casă, să se așeze și să întrebe: „Unde-i ceaiul meu?” Dar El n-a făcut asta. A refuzat să exercite privilegiul oaspetelui. În schimb, s-a dus întâi la soacra lui Petru și și-a pus mâinile peste ea. N-a lăsat-o să-l slujească până a slujit-o mai întâi El pe ea.

Altădată l-a înviat pe fiul văduvei din Nain (Luca 7:11-17). Poziția văduvelor în cultura Orientului Mijlociu este tragică, dacă nu au rude bărbați care să le poarte de grijă. Când Domnul Isus a observat procesiunea funebă ieșind din Nain, a văzut o femeie pășind singură în urma sicriului. Atunci a înțeles că nu există nicio rudă bărbat care să poarte de grijă acestei femei. Din compasiune pentru văduva aceea săracă, s-a apropiat, l-a atins pe tână și i-a redat viața.

Cu un impact și mai puternic în Evanghelia lui Luca, îl vedem pe Domnul Isus împotrindu-Se prejudecăților și abuzurilor religiei organizate față de femei. În partea aceea de lume, asemenea acte pot fi primejdioase. În Luca 20, Domnul Isus le-a apărat pe văduve împotriva lăcomiei fariseilor. Dar probabil că exemplul cel mai mare și mai frumos se găsește în Luca 13, unde într-o zi de Sabat, în sinagoga din Capernaum, Domnul Isus a vindecat o femeie.

Sinagoga din Capernaum avea 20 de metri lățime și 40 de metri lungime și, la fel ca moscheea, era un loc unde se adunau bărbații. În ziua de Sabat s-a umplut de oameni, fiindcă Isus Învățătorul era acolo (Luca 13:10-17) și urma să expună Cuvântul lui Dumnezeu. Toți se așteptau să audă lucruri mari și revoluționare de la această nouă autoritate strălucită a Legii. Dar când Isus a luat sulul Legii și a început să dea învățătură, dintr-odată a văzut în spatele sălii o femeie gârbovită. Aceasta era de mulți ani stăpânită de un duh rău care o ținea înrobite și paralizată.

Atunci Domnul Isus a făcut cinci lucruri uimitoare, ce spărgeau tiparul cultural al vremii. În primul rând, a chemat-o pe femeie din locul rezervat femeilor (în spatele sălii) acolo unde stăteau bărbații (în față). A întrerupt învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu – momentul cel mai sacru în viața evreilor – ca să slujească o femeie.

În al doilea rând, a încălcat tradiția prin faptul că a vorbit femeii. Autorul evreu Alfred Fidersheim a scris că existau rabini care se rugau în fiecare zi: „Îți mulțumesc, Dumnezeule, că nu m-am născut dintre Neamuri, câine sau femeie.” Nu-i așa că-i o rugăciune grozavă? (Ai remarcat ordinea cuvintelor?) Nu-i, așadar, de mirare că toți au fost șocați că Domnul Isus a vorbit acestei femei.

Isus a spart tiparul cultural și în al treilea fel: a atins-o. Fidersheim explică faptul că în vremea Domnului Isus unii farisei erau numiți „farisei negri și albaștri”. De ce? Fiindcă erau foarte stricți în privința respectării legii, astfel că nici măcar nu se uitau la o femeie. Dacă observau că o femeie urma să treacă pe lângă ei, închideau ochii strâns și păseau drept înainte. Uneori intrau în ziduri sau dădeau peste câte o căruță trasă de boi și se alegeau cu vânăta. Dar iată că în contrast cu exemplul „fariseilor negri și albaștri”, Domnul Isus atingea o femeie.

În al patrulea rând, Domnul Isus a afirmat valoarea femeii în societate. Bărbații din sinagogă și-au spus probabil: „Ce caută femeia asta aici? Și ce face El? Uite că o atinge. Uite ce face în locașul sfânt al lui Dumnezeu.”

Domnul Isus le-a cunoscut inimile și le-a spus: „Fățarnicilor, oare în ziua Sabatului nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle și-l duce de-l adapă?” (Luca 13:15).

Toți știau că încalcă Sabatul atunci când își adapă animalele.

Și Isus a continuat: „Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?” (Luca 13:16). Spunând asta, i-a redat poziția legitimă.¹¹

Episodul acesta este deosebit de important, fiindcă Domnul Isus și-a riscat de bună-voie viața pentru o femeie. El i-a umilit pe oponenții Lui chiar în sinagoga lor atunci când a dat dovadă de sensibilitate, bunătate și milă față de ea. Pentru acest act de bunătate și dragoste divină, și pentru multe altele asemenea, oamenii aceia l-au trimis la Cruce.

¹¹ Kenneth E. Bailey, *Poet and Peasant Through Peasant Eyes* (Grand Rapids: William B. Eerdmans, 1983).

¹⁰ Unele texte scripturale din acest articol sunt parafrazate de către autor.

DOMNUL ISUS LE-A ÎNCURAJAT

Domnul Isus le-a transmis femeilor că sunt inteligente și intrinsec vrednice de dragostea și grija lui Dumnezeu. El n-a înjosit niciodată în Evanghelii o femeie. Aș vrea să pot spune că n-am spus niciodată nicio glumă pe seama femeilor, că nu m-am uitat niciodată într-un mod necuviincios la o femeie sau că n-am spus niciodată unei femei: „Asta-i treabă pentru bărbați; tu vezi-ți de treabă.” Aproape toți bărbații, la un moment dat al vieții lor, au înjosit femeile. Dar Domnul Isus n-a făcut niciodată asta. Încă de la începutul vieții Lui și până când S-a înălțat la cer, Domnul Isus le-a ridicat și le-a încurajat pe femei.

În Luca 1 și 2, Luca prezintă nașterea și primele zile din viața lui Isus. În cultura pakistaneză și afgană (și în tot Orientul Mijlociu), când se naște un băiat, bărbații se adună în jurul tatălui. Mama a suportat chinurile facerii, dar bărbații îl felicită pe tată și îi spun: „Hashallah, binecuvântat să fie Dumnezeu. Ai reușit, Aslanim, leule.”

Dar ce se întâmplă când se naște o fetiță? Femeile se adună în jurul mamei și spun: „Biata de tine. Poate ai noroc data viitoare.”

Tradiția în cele mai multe locuri din lume spune că un fiu este produsul natural al vigoirii tatălui său, dar o fiică este greșeala mamei. Totuși, în relatarea despre nașterea Domnului Isus și despre primele zile ale vieții Lui, Maria primește la fel de multă recunoaștere, dacă nu chiar mai multă, ca Iosif. Iosif aproape că dispare în fundal. Maria este cea care ocupă locul central în această dramă minunată.

Când Domnul Isus a fost dedicat la templu, prorocița Ana apare de asemenea în centrul atenției (Luca 2:36-38). Cuvântul lui Dumnezeu îi laudă viața evlavioasă, dedicată postului și rugăciunii.

Când Domnul Isus a împlinit doisprezece ani, Iosif și Maria L-au dus la templul din Ierusalim (Luca 2:41-52). Aceasta a fost bar mitzvah a lui Isus – când a devenit un fiu al Legământului, bărbat din perspectiva legii evreiești. Din ziua aceea, nu mai trebuia să asculte de nicio femeie tot restul vieții lui. Dar când Iosif și Maria au pornit înapoi spre casă, și-au dat seama că Isus nu era cu restul familiei. Atunci s-au întors în grabă la Ierusalim și L-au găsit în templu, într-un schimb de replici cu învățătorii Legii, conform stilului de dezbateră obișnuit al acelei vremi. Maria I-a spus lui Isus: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare” (versetul 48):

Isus (acum fiu al Legământului, adică bărbat) putea să Se întoarcă spre mama Lui și să-i spună: „Femeie, lasă-mă în pace.” În loc să procedeze așa, i-a spus cu multă dragoste și respect: „Oare nu știați că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?” (versetul 49).

De multe ori, Isus le-a lăudat pe femei ca modele de credință. Într-o zi a intrat în casa lui Simon leprosul (Luca 7:36-50). În centru era o masă și de jur împrejurul mesei erau canapele. Bărbații importanți ai orașului – invitații speciali ai lui Simon – ședeau lungiți pe canapele și mâncau de pe masă. Dar la masa aceea era o persoană care nu mânca – Învățătorul, oaspetele de onoare. El era nespălat; mâinile și picioarele Lui erau încă murdare. Dacă S-ar fi atins de masă, ar fi făcut-o necurată pentru toți ceilalți invitați.

Masa și-a urmat cursul. Deodată, în sala de banchet a intrat o femeie de pe stradă. A îngenuncheat înaintea Lui și a plâns, cu lacrimile curgându-i pe picioarele lui Isus, după care și-a desfăcut părul și I le-a șters cu el. Apoi a turnat mir peste ele. A fost o scenă șocantă. Toți bărbații din jurul mesei știau ce fel de femeie era aceea. Toți văzuseră spectacolul dezgustător și așteptau să vadă ce avea să facă Isus ca să arate acelei femei păcătoase cât era El de sfânt. Simon și-a spus: „Uite cum Îl atinge pe Isus și cum se poartă în prezența unor bărbați de treabă. L-am invitat pe învățător aici ca să ne convingem dacă este cu adevărat un Învățător de la Dumnezeu. Acum știm siguri că-i un impostor. Dacă ar fi de la Dumnezeu, ar ști ce fel de femeie este aceasta. Nu i-ar îngădui niciodată să facă ceea ce face” (cf. versetul 39).

Din punctul de vedere al Orientului Mijlociu, aceasta era o scenă incredibilă. Două lucruri sunt în neregulă aici. Primul este că gazda – Simon – și-a insultat deliberat musafirlor. L-a lăsat intenționat pe Isus, oaspetele de onoare, cu mâinile și picioarele nespălate ca să-L umilească și să arate că el și prietenii lui erau superiori. Gazdele din Orientul Mijlociu nu-și insultă niciodată oaspeții. Ei le aduc tot ce au mai bun – chiar și ultima bucată de pâine și ultimul strop de apă, cu riscul de a rămâne fără bani.

Soția mea și cu mine am fost odată în vizită într-o casă din Beirut, Liban. Eram împreună cu niște prieteni, și stăpâna casei i-a arătat soției mele câteva dantele minunate pe care le croșetase pentru masă. Eu am spus: „Oh, sunt frumoase. Sunt foarte drăguțe.” Imediat ce am rostit acele cuvinte, am știut că am spus ce nu trebuia. Seara, când ne-am pregătit de plecare, gazda noastră a venit la noi cu un pachetel în mână, pe care i l-a dat lui Ruth. Înăuntru erau două dintre dantelele acelea frumoase pe care le lăudasem ceva mai devreme. Eu eram musafir, și gazda noastră a vrut să mă onoreze. De fiecare dată când mă uit la dantelele acelea, mă simt stânjenit și rușinat, fiindcă am făcut ceva ce oaspeții din Orientul Mijlociu nu fac niciodată.

Simon a făcut ceva ce nicio gazdă din Orientul Mijlociu nu făcea niciodată. Dar și Domnul Isus a făcut ceva ce niciun musafir din Orientul Mijlociu nu făcea niciodată: și-a criticat gazda. S-a ridicat în picioare, S-a uitat la femeie și i-a vorbit lui Simon. A întors spatele gazdei în prezența tuturor bărbaților de la banchet. Privind-o pe femeie cu compasiune, a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. De aceea îți spun: păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate” (Luca 7:44-50).

Luca 10 povestește cum Isus S-a dus în casa Mariei și a Martei ca să Se odihnească. Marta se agita prin casă, în maniera tipică femeilor din Orientul Mijlociu, ca să-I pregătească bucatele cele mai gustoase cu putință. Și cum munca a obosit-o, s-a supărat pe sora ei, Maria, care ședea și Îl asculta pe Domnul Isus. Atunci Domnul a spus Martei: „Vino și șezi și tu o clipă. Partea cea mai importantă a vieții

tale nu este bucătăria. Dumnezeu nu te-a creat numai ca să slujești la masă. Cărturarii și fariseii nu sunt singurii care au dreptul să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu. Tu, Marta, și toate femeile ca tine, aveți același drept.” (cf. v. 41, 42).

Domnul Isus a spus mai multe parabole despre femei și le-a ridicat întotdeauna statul. Luca 15 conține parabola femeii care a pierdut un bănuț. Ce fel de femeie a fost ea? O femeie proastă care nu era în stare să-și găsească bănuțul? Nu. A fost o femeie inteligentă și inventivă, care a aprins o lampă.

În casele din Orientul Mijlociu din vremea Domnului Isus, ferestrele stăteau complet închise, pentru a păstra încăperile întunecoase și răcoase. Așa că femeia a aprins o lampă și și-a căutat bănuțul peste tot până l-a găsit, fiindcă făcea parte din zestrea ei.

În Luca 18, o văduvă s-a înfățișat mereu și mereu înaintea unui judecător nedrept. Ce fel de femeie a fost aceasta? O femeie proastă care nu știa când să renunțe? Nu. A fost o femeie perseverentă, care și-a cunoscut drepturile pe baza Legii și a insistat până când acestea i-au fost respectate.

În Luca 21, Domnul Isus și ucenicii Lui au mers la templu, unde au urmărit cum bogății își lăsau pungile cu aur în trezorerie. Deodată, Isus le-a zis: „Ați văzut asta?”

Ucenicii au întrebat: „Ce? A adus cineva o pungă foarte mare și noi n-am văzut?”

Isus le-a răspuns: „Nu, ați văzut-o pe bătrâna aceea?”

Ucenicii I-au răspuns: „Da, am văzut-o. A pus doar doi bănuți.”

Atunci Domnul Isus le-a zis: „Nu înțelegeți. Pur și simplu nu înțelegeți, nu-i așa? Ceialți au dat din prisosul lor, dar ea a dat tot ce avea.”

O femeie anonimă a devenit modelul generozității pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi.

În contrast cu atitudinile acelor zile, Isus nu le-a exploatat niciodată pe femei. El a fost singurul bărbat care a îndrăznit să vorbească deschis cu femeia de la fântână, în Ioan 4. Când a făcut asta, a încălcat toate standardele culturii Lui. Cu toate acestea, chiar dacă a dat în vileag cine era ea – că fusese căsătorită de mai multe ori și avea o viață sordidă – femeia nu s-a simțit niciodată amenințată. Domnul Isus n-a umilit-o deloc. Pur și simplu a ridicat-o cu blândețe din mizeria ei și a îmbrăcat-o în neprihănirea Tatălui Ceresc.

Ucenicii Domnului Isus s-au întors la fântână și L-au găsit pe onoratul lor învățător stând de vorbă cu o femeie.

Ioan consemnează: „Nimeni n-a îndrăznit să-L întrebe: De ce vorbești cu ea?” De ce nu L-au întrebat? Fiindcă în Isus exista o masculinitate perfectă, El era absolut sigur pe masculinitatea Lui, încât nu era nevoie să le înjosească pe femei ca să demonstreze că este bărbat.

Isus nu a intimidat sau nu a amenințat sexual nicio femeie și nu a fost niciodată amenințat sau intimidat de vreo femeie. La El nu existau priviri lascive, nici glume proaste. El nu a avut nevoie să demonstreze nimic – fiindcă a fost bărbat 100 la sută.

De aceea, bărbații și femeile sunt la fel de atrași de Isus. El a ridicat și a încurajat toate femeile care au venit la El. Femeile găsesc în El un bărbat așa cum își doresc să fie toți bărbații. Și bărbații văd în El un bărbat așa cum ar trebui să fie ei înșiși.

CONCLUZIE

Trăim într-o lume în care mamele și femeile sunt privite cu sentimentalism. De Ziua Mamei, le oferim felicitări și daruri, și poate că ne scoatem soțiile sau mamele la un restaurant. Dar ce facem după ziua aceea? Le tratăm ca și cum ar fi ființe inferioare, bune numai să gătească, să facă curățenie în casă și să nască copii.

Statele Unite au una din ratele cele mai înalte de violență împotriva femeilor și de abuzare a fetelor tinere. Suntem una din cele mai adânci cloace de pornografie. În multe privințe, nu prea avem de ce să criticăm sau să condamnăm lumea musulmană.

Domnul Isus, pe de altă parte, a tratat-o pe mama Lui și pe toate celelalte femei cu cel mai profund respect. Noi onorăm femeile dacă le arătăm aceeași dragoste și același respect pe care le-a avut Isus față de ele.

Femeile au fost și sunt abuzate și înjosite de bărbați – uneori cu multă cruzime. Dar Domnul Isus este bărbatul perfect, modelul de bărbat pe care Dumnezeu vrea să-l imite orice bărbat. Așa un bărbat dorește Dumnezeu să cunoască fiecare femeie în viața ei.

Doug Clark este director regional pentru Orientul Mijlociu și Africa de Nord.

UNEORI CÂȘTIGI, ALTEORI ÎNVEȚI

– PENTRU ADOLESCENȚI –

» JOHN C. MAXWELL

O pierdere nu este o pierdere în totalitate dacă înveți ceva din ea.

Viața este plină de sușuri și coborâșuri. Însă orice contralovitură (o înfrângere în campionat, o notă mică, o relație pierdută sau o probă slabă) pot deveni un pas înainte, atunci când deții uneltele potrivite pentru a învăța din experiență.

147 p. • 14 x 20,5 cm • 18 lei

PROVOCAREA SĂPTĂMÂNII PATIMILOR PENTRU BISERICĂ

de Warren Flattery

Filmul *Patimile lui Cristos* a fost lansat în 2004. El prezintă ultimele douăsprezece ore din viața lui Cristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat aici pe pământ. Acesta începe cu Cristos în Grădina Ghetsimani și Îl urmărește până la moartea Lui pe Cruce, apoi se sfârșește cu o scurtă prezentare a învierii Sale.

Iată ce ne spune Wikipedia despre succesul filmului:

Filmul *Patimile lui Cristos* a fost lansat în Statele Unite în 25 februarie 2004 și a vândut aproximativ 59 625 500 de bilete la primul rulaș în cinematografele din Statele Unite.

În Malaiezia, cenzura guvernamentală a interzis inițial complet filmul, dar după ce liderii creștini au protestat, restricția a fost ridicată, însă numai pentru publicul creștin, care avut voie să vadă filmul în săli de cinematograf special desemnate. În Israel, filmul n-a fost interzis, dar n-a fost distribuit în cinematografe, căci niciun distribuitor israelian n-a vrut să-l comercializeze.

De asemenea, a avut un succes relativ în anumite țări cu populație musulmană numeroasă, ca de exemplu în Egipt, unde s-a situat pe locul 20 în box office-ul general pentru 2004. Filmul rămâne filmul cu cele mai mari câștiguri din toate timpurile – obținând un venit de 611 899 420 de dolari în toată lumea.

Făcând abstracție de faptul că filmul acesta a fost produs la Hollywood, el a deschis ochii multora din lumea întreagă în legătură cu cine este cu adevărat Isus și ce a venit să facă în lume.

Ca să înțelegem Provocarea Patimilor lui Cristos pentru Biserică, trebuie să înțelegem evenimentele din Săptămâna Patimilor, sau contextul ultimelor douăsprezece ore din viața

întrupată a lui Cristos. În calendarul evreiesc, aceasta era Săptămâna Paștelor.

IMPORTANTA SĂPTĂMÂNII PATIMILOR PENTRU SCRIITORII EVANGHELIILOR

Evenimentele din Săptămâna Patimilor sunt foarte importante în Scrierile Evangheliilor. Aproximativ o treime din Evangheliile după Matei și Marcu, 20% din Evanghelia după Luca și 40% din Evanghelia după Ioan sunt dedicate Săptămânii Patimilor. De aceea, cam o treime din Scrierile Evangheliilor sunt dedicate învățăturilor lui Cristos și evenimentelor care au avut loc în Săptămâna Patimilor.

Săptămâna Patimilor începe cu intrarea triumfală a lui Cristos în Ierusalim în ceea ce numim acum Duminica Floriilor și se încheie cu Marea Trimitere dată de către Domnul Isus ucenicilor Lui în seara următoarei duminici – Duminica Învierii.

ÎNVĂȚĂTURILE ȘI EVENIMENTELE DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR AȘA CUM S-AU DERULAT ELE, ZI CU ZI

În Săptămâna Patimilor au existat două jocuri de putere. Primul joc de putere este cel făcut de Pilat, guvernatorul roman. Acesta a fost un joc de putere temporal, raportat la puterea imperială. Al doilea joc de putere este cel făcut de Isus Cristos. Acesta a fost un joc de putere al eternității spirituale, raportat la Împărăția lui Dumnezeu.

ZIUA 1 DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR – DUMINICA FLORIILOR

Orientul Mijlociu era ocupat și guvernat la acea vreme de către Imperiul Roman. Pilat, guvernatorul roman, nu locuia în Ierusalim ci în Cezareea, pe coasta Mediteranei. Însă când la Ierusalim se întâmplau evenimente speciale, venea în oraș ca să etalizeze puterea Imperiului Roman, pentru a nu exista încercări de răsturnare a Imperiului Roman.

În Ziua 1 din Săptămâna Patimilor, sau poate cu câteva zile înainte de asta, Pilat a lansat jocul de putere temporală. A

venit la Ierusalim ca să fie prezent la Paștele Evreiesc Anual. Fără îndoială că a călătorit spre Ierusalim pe cel mai frumos cal care era disponibil în țară. A intrat în oraș dinspre vest prin ceea ce azi se numește Poarta Jaffa. Probabil că era însoțit de zeci de călăreți și numeroși infanteriști într-o etalare impresionantă a puterii imperiale.

Apoi, în dimineața primei zile a Săptămânii Patimilor, Isus din Nazaret a lansat jocul de putere raportat la eternitatea spirituală. El a mers pe jos din Betania, situată pe coasta estică a Muntelui Măslinilor, până în Betfaghe, situat pe vârful aceluiași Munte. Acolo, a încălecat un măgăruș, ca să se împlinească Zaharia 9:9, și a coborât călare pe el coasta vestică a Muntelui Măslinilor, a traversat Valea Chedron și a intrat în Cetatea Veche a Ierusalimului prin Poarta Leilor.

Mulțimile care Îl urmau au crezut că vine să răstoarne Imperiul Roman și să reinstaureze autoritatea poporului evreu. Și-au aruncat hainele pe cale înaintea Lui și au strigat: „Osana, Osana în locurile preainalte!”

Însă Isus a venit să lupte împotriva lui Satan, nu să răstoarne Imperiul Roman. A venit să întemeieze și să proclame Împărăția lui Dumnezeu!

Domnul Isus a știut că atunci când mulțimile vor înțelege că n-a venit să răstoarne Imperiul Roman, se vor alătura liderilor religioși și vor cere să fie răstignit. De aceea, după ce a coborât Muntele Măslinilor și pe când Se pregătea să intre în Ierusalim, S-a oprit și a plâns pentru cetate, zicând:

Dață ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată (Luca 19:41-44).

Apoi Domnul Isus a intrat în Cetatea Ierusalimului cu mulțimile strigând încă: „Osana, Fiul lui David.” A intrat în templu și S-a uitat o vreme în jur, dar fiindcă era deja târziu, S-a întors în Betania împreună cu cei doisprezece ucenici ca să-și petreacă noaptea acolo.

Chiar dacă de data asta Isus n-a venit în Ierusalim ca să întemeieze o împărăție pământească, știm că într-o zi Se va întoarce ca să facă tocmai acest lucru. El va birui popoarele lumii și Își va întemeia Împărăția de O Mie de Ani. În viziunea lui de pe Insula Patmos, Ioan spune:

Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios” - și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununii împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.” Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să

lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiaș de fier. Și va călca cu picioarele teascului vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:11-16).

ZIUA 2 DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR – LUNI

În dimineața aceasta, pe când Domnul Isus era iarăși pe drumul dinspre Betania spre Ierusalim, I s-a făcut foame, a văzut un smochin și s-a dus la el. Smochinul avea frunze, ceea ce însemna că ar fi trebuit să aibă fructe chiar dacă nu era încă sezonul pentru smochine. Dar nu a găsit smochine în el. Marcu spune: „Atunci a luat cuvântul și a zis smochinului: «În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!»” Și ucenicii au auzit aceste vorbe.” Fără îndoială că ei s-au întrebat ce înseamnă toate acestea.

Isus a intrat în oraș și apoi în templu, unde a început să-i izgonească pe cei ce cumpărau și vindeau. A răsturnat mesele schimbătorilor de bani și după aceea a început să-i învețe pe oameni, spunând: „Oare nu este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate neamurile»? Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari” (Marcu 11:17).

Apoi Isus a ținut un serviciu divin de vindecări. Matei ne spune că „niște orbi și șchiopi au venit la El în Templu, și El i-a vindecat” (Matei 21:14). Copiii din mulțime, așa cum făcuseră oamenii cu o zi înainte, au strigat cu voce tare: „Osana, Fiul lui David” (Matei 21:15).

Marii preoți și cărturarii s-au supărat din cauza aceasta. Ei i-au zis lui Isus: „«Auzi ce zic aceștia?»» «Da, le-a răspuns Isus. Oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug?»” (Matei 21:16).

Atunci marii preoți, cărturarii și conducătorii poporului au început să caute o modalitate de a-L ucide pe Domnul Isus. Dar s-au temut de popor, fiindcă mulți erau uimiți de învățăturile lui Isus și de minunile pe care El le făcea.

La sfârșitul zilei, Domnul Isus S-a întors în Betania.

ZIUA 3 DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR – MARȚI

În dimineața aceasta, în timp ce Domnul Isus și ucenicii Lui se deplasau dinspre Betania spre Ierusalim, ucenicii au observat pomul pe care Domnul Isus îl blestemase în dimineața precedentă. Petru I-a spus lui Isus: „Învățătorule, uite că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat” (Marcu 11:21).

Atunci Isus le-a dat ucenicilor Lui o lecție foarte importantă despre rugăciune. Le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare», și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:22-24).

Rugăciunea nu este doar o petiție sau o cerere pe care I-o facem lui Dumnezeu. Rugăciunea este o comunicare cu Dumnezeu în care 1) îți aduci voința în armonie cu voința lui Dumnezeu pentru tine și pentru viața ta și 2) Dumnezeu Își aduce voința în armonie cu dorințele și cererile tale.

Mai mult, toate acestea sunt legate de duhul iertării din partea noastră. Domnul Isus a continuat, spunând: „Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre” (Marcu 11:25-26).

Domnul Isus a petrecut restul zilei învățându-i pe ucenicii Lui, pe liderii religioși și pe toți care voiau să asculte, multe lucruri despre Împărăția lui Dumnezeu, despre ceea ce urma să se întâmple curând și despre ce se va întâmpla la sfârșitul Ereii Bisericii. Totuși, liderii religioși, și acum majoritatea oamenilor, nu Îl acceptă pe El și învățăturile Lui. Ei și-au continuat efortul de a găsi o cale ca să-L prindă și să-L ucidă.

ZIUA 4 DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR – MIERCURI

Majoritatea cercetătorilor Biblicii cred că miercuri a fost o zi de odihnă, de rugăciune și de meditație pentru Domnul Isus. Aceștia spun că în ziua aceasta El a rămas în Betania ca să se pregătească pentru ce avea să se întâmple joi și vineri.

Totuși, pare rezonabil că Domnul Isus a urcat pe vârful Muntelui Măslinilor ca să le împărtășească ucenicilor așa-numitul Discurs de Rămas Bun. Discursul acesta este consemnat în Ioan 14-17. Pare greu de crezut că, având în vedere timpul necesar pentru a-l rosti, a rostit discursul acesta în intervalul de după Ultima Cină de joi seara și răstignirea Sa de vineri după-amiază. Prin urmare, voi face aici o prezentare generală a acestuia.

În Discursul de Rămas Bun al Domnului Isus către ucenicii Lui, El a subliniat două lucruri.

La începutul discursului, a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut” (Ioan 14:6-7). Afirmării de felul acesta i-au înfuriat pe liderii religioși.

Apoi Domnul Isus a vorbit în cea mai mare parte a discursului Său despre lucrarea și rolul Duhului Sfânt. De multe ori îl considerăm pe Luca un pentecostal între ceilalți ucenici, fiindcă el este cel care vorbește despre experiența vorbirii în limbi. În realitate, Ioan ne dă mai multe învățături decât Luca despre lucrarea și rolul Duhului Sfânt.

Discursul de Rămas Bun se încheie cu ceea ce numim de multe ori Rugăciunea Preoțească a Domnului Isus, o rugăciune specială pentru ucenicii Lui. Rugăciunea aceasta vorbește despre faptul că toți ucenicii și toți oamenii care vor deveni ucenici prin lucrarea lor trebuie să crească spiritual și să devină ucenici maturi, așa cum îi vrea Tatăl.

Indiferent dacă Domnul Isus a ținut Discursul de Rămas Bun miercuri sau nu, cercetătorii cred că El și-a petrecut cea mai mare parte a zilei cu prietenii și urmașii cei mai dragi Lui. Și, iarăși, cu siguranță că a petrecut mult timp în rugăciune și meditație, pregătindu-Se pentru ceea ce avea să se întâmple Joi și Vineri.

În sfârșit, majoritatea cercetătorilor Biblicii cred că aceasta a fost ziua în care Iuda Iscarioteanul s-a dus la Sinedriu și s-a oferit să-L trădeze pe Domnul Isus. Oferta lui a fost acceptată și mai-marii poporului i-au oferit un avans de 30 de arginți pentru trădarea lui Isus.

ZIUA 5 DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR – JOI

Joi a fost ziua Sărbătorii anuale a Paștelor. Isus avea să împlinească în scurt timp sensul Paștelor, dându-Și trupul să fie frânt pentru vindecarea noastră și vărsându-Și sângele pentru mântuirea noastră.

În timpul Cinei, Domnul Isus a instituit ceea ce numim Cina Domnului sau Serviciul de Comuniune, în care urmașii lui Cristos rememorează jertfa Lui pentru noi mâncând pâine și bănd din rodul viței ca simboluri ale trupului și sângelui Său vărsat. Și El i-a îndemnat pe ucenici să facă acest lucru cât mai des „spre pomenirea Mea” (1 Corinteni 11:25, 26).

Apoi Domnul Isus le-a spus ucenicilor Lui: „Adevărat vă spun că unul din voi, care mănâncă cu Mine, Mă va vinde” (Marcu 14:18). Fiecare dintre ucenici a întrebat, unul câte unul: „Nu cumva sunt eu?” (Marcu 14:19). „Este unul din cei doisprezece”, le-a răspuns El, „și anume, cel ce întinde mâna cu Mine în blid” (Marcu 14:20). Iuda Iscarioteanul era pe punctul de a-L trăda.

Mai mult, în această vreme a existat o rivalitate între ucenici referitoare la care dintre ei avea să fie considerat cel mai mare. Dar Isus le-a zis: „...cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește” (Luca 22:16).

Apoi Isus „S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins” (Ioan 13:4-5). Isus a demonstrat prin exemplul Lui cum trebuie să se iubească și să se slujească ucenicii unii pe alții.

După Cină, Domnul Isus și ucenicii Lui au plecat din camera de sus, unde cinaseră, și s-au dus în Grădina Ghetsimani. Aici, Isus S-a rugat în agonie pentru voia Tatălui în viața Lui. Luca spune: „A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ” (Luca 22:44). Și și-a încheiat rugăciunea spunând Tatălui: „Ava - adică: Tată - Ție toate lucrurile Ți sunt cu puțință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu” (Marcu 14:36).

Apoi Domnul Isus a fost trădat cu o sărutare de către Iuda Iscarioteanul. A fost arestat și dus în casa marelui preot Caiafa. Sinedriul s-a reunit ca să aducă învinuiri împotriva lui Isus. Marcu spune: „Preoții cei mai de seamă și tot soborul căutau vreo mărturie împotriva lui Isus, ca să-L omoare; dar nu găseau niciuna. Pentru că mulți făceau mărturisiri mincinoase împotriva Lui, dar mărturisirile lor nu se potriveau” (Marcu 14:55-56). Și zice în continuare:

Isus tăcea și nu răspundea nimic. Marele preot L-a întrebat iarăși și I-a zis: „Ești Tu, Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?”

„Da, sunt”, i-a răspuns Isus. „Și veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.”

Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis: „Ce nevoie mai avem de martori? Ați auzit hula. Ce vi se pare?”

Toți L-au osândit să fie pedepsit cu moartea. Și unii au început să-L scuipe, să-L acopere fața, să-L bata cu pumnii și să-I zică: „Prorocește!” Iar aprozii L-au primit în palme (Marcu 14:61:65).

În timp ce se întâmplau toate acestea, Petru a negat de trei ori că-L cunoaște pe Domnul Isus înainte să cânte cocoșul de trei ori, întocmai cum îi spusese Domnul Isus că va face.

ZIUA 6 DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR – VINERI

Vineri a fost ziua cea mai dificilă din Săptămâna Patimilor. A fost ziua răstignirii. Domnul Isus a îndurat mai multe procese judiciare ilegale care au dus la condamnarea Lui la moarte prin execuție. A fost batjocorit și torturat în mai multe feluri și apoi a fost răstignit pe o cruce de lemn.

Pe cruce a îndurat o durere și o agonie sfâșietoare. Tot acolo, a făcut șapte enunțuri finale. Acestea au fost:

Între 9:00 AM și prânz:

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34).

Unuia dintre cei doi tâlhari care erau răstigniți împreună cu El i-a spus: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:43).

Mamei Sale, i-a zis referitor la Ioan: „Femeie, iată fiul tău!” Și lui Ioan i-a spus: „Iată mama ta!”

(Ioan 19:26-27).

Apoi, după trei ore de întuneric, la ora 3:00 PM:

„Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46; Marcu 15:34).

„Mi-e sete” (Ioan 19:30).

„S-a isprăvit” (Ioan 19:30).

„Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!”

(Luca 23:46).

Marcu ne spune: „Dar Isus a scos un strigăt tare și Și-a dat duhul. Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos. Sutașul care stătea în fața lui Isus, când a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis: «Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!»” (Marcu 15:37-39).

Trupul lui Isus a fost apoi luat, cu permisiunea lui Pilat, de către Iosif din Arimateea. Ioan zice: „Nicodim, care la început se duse la Isus noaptea, a venit și el și a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și de aloe. Au luat deci trupul lui Isus și L-au înfășurat în fâșii de pânză de in, cu miresme, după cum au obicei iudeii să îngroape” (Ioan 19:39-40).

După aceea au așezat trupul Domnului Isus în mormântul lui Iosif din Arimateea, au rostogolit o piatră la intrarea lui și au plecat (Matei 27:60).

ZIUA 7 DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR – SÂMBĂTĂ

Matei ne spune: „A doua zi, care vine după ziua Pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus împreună la Pilat și i-au zis: «Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: ‘După trei zile voi învia.’ Dă poruncă, dar, ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi,

ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul și să spună norodului: ‘A înviat din morți!’ Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.»” (Matei 27:62-64).

Apoi „Pilat le-a zis: «Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.» Ei au plecat și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă” (Matei 27:65-66).

ZIUA 8 DIN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR – DUMINICA ÎNVIERII

Duminică, dimineața devreme, probabil înainte de răsăritul soarelui, Domnul Isus a înviat din morți.

Maria Magdalena, Maria mama Domnului Isus și alte femei au mers la mormânt, pregătite să îmbălsămeze trupul Lui. Pe cale, s-au întrebat cine va rostogoli piatra de la intrare, dar când au ajuns, au descoperit că piatra fusese deja dată la o parte.

Și un înger ședea pe ea. Îngerul le-a spus femeilor: „Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese” (Matei 28:5-6).

Maria Magdalena și celelalte femei au fugit imediat ca să le spună ucenicilor că Isus a înviat din morți, dar ucenicii nu le-au crezut. Totuși, Petru și celălalt ucenic, cel mai probabil Ioan, au fugit la mormânt, au intrat în el și au văzut că trupul nu mai era acolo. Ioan a crezut (Ioan 20:8), dar Petru a plecat întrebându-se ce se întâmplase (Luca 24:12).

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

Jocul de putere pe plan spiritual care a fost lansat de către Domnul Isus în ceea ce numim Duminica Floriilor s-a sfârșit cu victoria totală pentru Isus Cristos și pentru Împărăția lui Dumnezeu în Duminica Învierii. Isus a murit vineri pe crucea de lemn de la Golgota, dar duminică dimineața Cristos a înviat din morți.

Bând din cupa păcatelor și a rușinii plină cu toate păcatele omenirii din toate timpurile, biruind păcatul și rușinea prin sângele Lui și vărsându-Și sângele pe cruce, Domnul Isus a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre și ne-a dat iertarea ce face posibilă părtășia cu Cel Atotputernic. Apoi, înviind din morți, Isus le-a dat viață și părtășie veșnică cu Cel Atotputernic tuturor care cred în El și Îl primesc ca Mântuitor și Domn.

Scriind despre Cina Domnului, Pavel spune: „ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Corinteni 11:26). Da, Isus Cristos va veni iarăși ca să-Și întemeieze Împărăția aici pe pământ, peste care va domni și va stăpâni!

DE CE L-AU RESPINS LIDERII RELIGIOȘI PE ISUS CRISTOS

Liderii religioși L-au urât pe Domnul Isus. Ei L-au acuzat de blasfemie și L-au judecat. Luca spune:

Când s-a făcut ziuă (după cele întâmplate în Grădina Ghetsimani), bătrânii norodului, preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au adunat împreună și au adus pe Isus în soborul lor. Ei I-au zis: „Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!” Isus le-a răspuns: „Dacă vă voi spune, nu veți crede; și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde, nici nu-Mi veți da drumul. De acum încolo, Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu.”

Toți au zis: „Ești Tu, dar, Fiul lui Dumnezeu?” Și El le-a răspuns: „Așa cum o spuneți; da, sunt.” Atunci ei au zis: „Ce nevoie mai avem de mărturie? Noi înșine am auzit-o din gura Lui” (Luca 22:66-71).

Marii preoții și cărturarii au avut grijă ca Domnul Isus să fie găsit vinovat de blasfemie.

Apoi au existat și alte motive, mai elementare, pentru ura liderilor religioși. Domnul Isus a fost o amenințare pentru sistemul lor religios, pentru tradițiile lor și pentru stilul lor de viață. Mai mult, El S-a asociat cu păcătoșii cărora ei li se opuneau vehement. Așadar, L-au adus la Pilat, guvernatorul roman, ca să ceară condamnarea Lui la moarte.

Dar care a spus Domnul Isus că a fost motivul pentru care ei L-au urât și L-au respins? În efortul de a găsi răspunsul la această întrebare, să ne întoarcem la ziua a treia (miercuri) din Săptămâna Patimilor. Ca să-L atragă în capcană, liderii religioși din diferite grupuri I-au pus mai multe întrebări dificile. Poate că în răspunsurile Lui la aceste întrebări putem descoperi care a crezut Domnul Isus că a fost motivul pentru care liderii aceștia religioși L-au urât și L-au respins.

Mai întâi, L-au întrebat despre autoritatea Lui: „Cine Ți-a dat autoritatea să faci aceste lucruri?” Ca răspuns la această întrebare, El le-a pus o întrebare referitoare la Ioan Botezătorul, la care ei n-au vrut să răspundă. Prin urmare, nici El n-a vrut să răspundă la întrebarea lor referitoare la autoritatea Sa. N-a vrut să dea nici un indiciu în legătură cu motivul pentru care liderii religioși Îl respingeau.

În al doilea rând, L-au întrebat în legătură cu plata taxelor – la această întrebare a răspuns: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Marcu 12:13-17). Dar tot n-a dat nici un indiciu referitor la motivul pentru care credea că liderii religioși Îl resping.

În al treilea rând, L-au întrebat ce se va întâmpla cu căsătoria după înviere, iar El le-a răspuns: „Oare nu vă rătăciți voi, din pricină că nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu? Căci după ce vor învia din morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii în ceruri... Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciți!” (Marcu 12:18-27).

În întrebarea anterioară, Domnul Isus subliniază două motive pentru care liderii religioși L-au urât și L-au respins:

1). Ei nu cunoșteau (sau nu înțelegeau) Scripturile. Știau să citeze din Scriptură, dar nu o înțelegeau. Aveau nevoie de cineva ca să le-o explice.

2). Nu cunoșteau (sau nu experimentaseră personal) puterea lui Dumnezeu – aveau nevoie să petreacă timp în rugăciune sau în comunicare cu Dumnezeu, potrivit Marcu 11:24 și Marcu 14:36, ca să experimenteze puterea lui Dumnezeu.

PROVOCAREA SĂPTĂMÂNII PATIMILOR PENTRU BISERICĂ

După Învierea Domnului Isus și înfățișarea Lui înaintea femeilor la mormânt, El i S-a arătat și lui Petru (1 Corinteni 24:34). Apoi S-a revelat la doi bărbați pe drumul Emausului. Aceștia și-au spus unul altuia: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?”

Și Luca ne spune în continuare: „S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim și au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei, adunați la un loc și zicând: «A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon.» Și au istorisit ce li se întâmplase pe drum și cum L-au cunoscut la frângerea pâinii” (Luca 24:33-35).

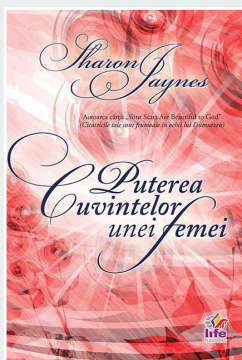
În sfârșit, în aceeași seară, Domnul Isus li S-a arătat ucenicilor care erau adunați într-o cameră cu ușile încuiate. Iuda Iscarioteanul se sinucisese în urma remușcărilor pentru că Îl trădase pe Domnul, iar Toma nu era cu ei. La această întâlnire Domnul Isus le-a dat ucenicilor prima Lui Mare Trimitere: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

Provocarea Săptămânii Patimilor pentru biserică este să spună și să explice lumii cele întâmplate în Săptămâna Patimilor, Cea mai Mare Istorie Spusă Vreodată – istoria lui Isus, Mântuitorul lumii. Trebuie să facem totul ca să putem spune și explica fiecărui suflet viu istoria Domnului Isus.

Împlinirea Marii Trimeri pe care Domnul Isus ne-a dat-o este **Provocarea Săptămânii Patimilor pentru biserică!**

WARREN FLATTERY este director al Fire Bible Project în cadrul Life Publishers, Springfield, Missouri. El a slujit peste cincizeci de ani ca misionar în Iordania, Europa și Israel.

PUTEREA CUVINTELOR UNEI FEMEII

» SHARON JAYNES

Ca femeie, poți explora puterea pe care o deții, oamenii asupra cărora ai un impact, potențialul de a schimba și posibilitățile profunde de care dispui în timp ce stăpânești această forță și o folosești ca să rostești viață peste cei din jurul tău.

231 p. • 14 x 20,5 cm • 25 lei

LOIALITATE TOTALĂ

de H. Maurice Lednicky

Istoria ne oferă exemple mișcătoare de persoane care au fost loiale până la moarte unui membru al familiei, unui prieten, unui lider politic sau chiar unei națiuni. Dedicarea acestor oameni ne captează atenția, deși poate că uneori s-au abandonat total unor cauze rele sau greșite. Pe de altă parte, oricine este etichetat ca trădător ne stârnește sentimente de dispreț. A jura devotament total și apoi a-ți încălca jurământul prin acte de trădare atrage după sine pedepse aspre sau chiar moartea în cele mai multe țări din lume.

Acum să punem aceasta în perspectivă spirituală. Ar trebui să luăm foarte în serios dedicarea noastră totală față de Hristos. Căci copiii lui Dumnezeu, nu trebuie să aibă loialități împărțite. Noi Îl cinștim, Îl iubim și Îl slujim pe Domnul nostru – nu din frică sau dintr-un sentiment al datoriei – ci fiindcă este un privilegiu să-L onorăm și să-L slujim pe Acela care ne-a răscumpărat de consecințele păcatului neascultării ce atrage după sine condamnarea eternă.

Îl iubim fiindcă El ne-a iubit mai întâi....

Cuvântul *trădător* stârnește un sentiment de ostilitate față de persoana acuzată de acest lucru. La extrema cealaltă se află cuvântul *zelot*, care denotă o persoană ce este dedicată cu fanatism unei cauze, politică sau religioasă. Persona aceasta este văzută de obicei ca turbulentă și nesăbuită, de multe ori violentă, gata să facă orice pentru a promova cauza în care crede. Am ales aceste două cuvinte fiindcă urmașii lui Hristos au fost caracterizați prin amândouă. Domnul Isus Însuși a fost acuzat că este trădător al iudaismului (Matei 26:62-67) și al guvernului roman (Ioan 19:4-16). Curând după revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Rusaliilor, liderii religioși evrei au folosit amândouă aceste concepte împotriva Apostolilor, acuzându-i că întorc poporul împotriva Legii lui Moise, încearcă să-i convingă pe alții să-L urmeze pe Hristos și sunt turbulenți când fac aceste lucruri (Fapte 3-4). Voind să evite conflictul cu mașinăria politică romană și totodată să păstreze pacea în comunitatea evreiască printr-o atitudine conciliatoare, conducătorii politici romani din Ierusalim și Iudeea și-au unit glasurile împotriva credincioșilor, și persecuțiile au atins un nou nivel (Fapte 12:1-4).

Acuzațiile erau evident false – acești martori entuziaști, umpluți de Duhul, nu încercau să-i întoarcă pe oameni împotriva Legii și Profețiilor, ci mai degrabă să le arate că Isus Hristos este Mesia cel Promis, împlinirea Vechiului Legământ. Domnul Isus îi învățase principiile împărăției spirituale. Ei nu intenționau să-i racoleze pe oameni ca să dea o lovitură de stat împotriva sistemului guvernamental existent. Cu toate acestea, creștinii au devenit țapii ispășitori pentru orice problemă a sistemului politic. Au fost o țintă

ușoară – pur și simplu din cauză că nu aveau pregătire militară și nici nu intenționau să aibă. Și așa a fost aproape două mii de ani. Până în ziua de azi, religiile false și guvernele dictatoriale au îndreptat degete acuzatoare împotriva copiilor Dumnezeului Preaînalt.

Ce are asta a face cu a-I fi loiali lui Hristos Isus? Este o dovadă în plus că slujitorii Lui trebuie să plătească un preț mare. Ne face aceasta să dăm înapoi? Nicidecum, dacă înțelegem împărăția spirituală și misiunea ei în lumea prezentă. Dar cum putem să ne exprimăm dedicarea loială?

În primul și în primul rând, prin ascultare. Deși Hristos nu este prezent fizic, avem Cuvântul și Duhul Sfânt ca să ne călăuzească pașii. După ce a folosit expresia „Eu sunt” de șapte (7) ori (Ioan 14:1-12), Isus începe să-i învețe pe ucenicii Lui folosind aceste cuvinte: „*Dacă Mă iubiți (cu adevărat), veți păzi (asculta de) poruncile Mele*” (Ioan 14:15, amp.). Câteva versete mai încolo, repetă aproape același lucru: „*Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește (cu adevărat)*” (Ioan 14:21, amp.). Mai târziu, în aceeași disertație, El continuă: „*Dacă păziți poruncile Mele (dacă continuați să ascultați de instrucțiunile mele), veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui*” (Ioan 15:10, amp.). Petru și Ioan au spus cu multă îndrăzneală liderilor religioși evrei care, mâniași și geloși, insistau ca ei să nu mai vorbească despre Isus: „*Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit*” (Fapte 4:19, 20). Mai târziu, când au fost luați iarăși la rost, Petru și ceilalți apostoli

care fuseseră arestați nu și-au domolit răspunsul. „*Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!*” (5:29). În drum spre Roma, Pavel i-a povestit regelui Agripa experiența lui de pe drumul Damascului, insistând că „*n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești*” (Fapte 26:19). Ascultarea este indispensabilă ca să-I plăcem lui Dumnezeu – să ne arătăm dragostea față de El. Așa a fost întotdeauna. Să se înțeleagă clar – oamenii aceștia NU au vorbit împotriva vreunui om sau împotriva vreunei autorități guvernamentale. Mesajul lor a fost despre Hristosul viu, Fiul lui Dumnezeu care a înviat din morți.

Refuzând să compromită mesajul. Cuvântul lui Dumnezeu a fost și este autoritatea finală pentru trăirea personală, dar și singura sursă de revelație pentru mântuirea omului. „*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (Romani 10:17). „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12). Astăzi auzim termenul „a rămâne la mesaj” (jargon politic, care nu are nimic a face cu evanghelia), ce implică faptul că este important să rămânem concentrați pe problema principală și să evităm divagările. Îmi arăt loialitatea față de Hristos când proclam adevărul revelat în Cuvântul Lui – atât harul cât și judecata, atât nădejdea eternă cât și pedeapsa eternă. Ioan Botezătorul și-a pierdut capul fiindcă i-a spus lui Antipa că nu se cade să se căsătorească cu soția fratelui său. Irodiada era o femeie rea, care îl disprețuia pe Ioan din cauză că acesta condamnă căsătoria ei adulteră și până la urmă a pus la cale execuția lui (Matei 14:1-12 sau Marcu 6:14-29).

BINELE este întotdeauna BINE...

Și RĂUL este întotdeauna RĂU!

Cuvântul lui Dumnezeu revelează adevărul, și adevărul nu se schimbă odată cu sistemele guvernamentale, factorii politici, persoanele cu poziție sau persoanele fără nicio poziție.

Poziția aceasta fără compromisuri nu autorizează duritatea sau criticismul. Din inima slujitorului ascultător izvorăște exact opusul. Dragostea oferă îndurare și har din belșug. Dar dragostea nu e niciodată lipsită de onestitate, inducând un sentiment fals de siguranță. În Vechiul Testament găsim un exemplu grăitor la care trebuie să luăm aminte. Ezechiel a fost un preot chemat să fie profet pentru poporul evreu aflat în captivitatea babiloniană. Dumnezeu i-a spus explicit lui Ezechiel că oamenii aceștia erau „*popoare îndărătnice și cu inima împietrită*” (Ezechiel 2:3,4). Profetul nu a vrut să ducă mesajul Domnului la astfel de oameni (Ezechiel 3:11-14). Însă Domnul i-a dat lui Ezechiel un avertisment solemn: „Când voi zice celui rău: «Vei muri negreșit!», dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Te voi considera responsabil pentru moartea lui. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea,

va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul fiindcă m-ai ascultat!” (Ezechiel 3:18, 19) (adăugirile sunt ale mele). Este foarte important să înțelegem corect mesajul acesta. Când este vorba de Evanghelia, nu există „s-ar putea să fie adevărat” sau „sper că asta-i calea cea bună”.

Proslăvindu-L public și privat pe Rege. Ioan Botezătorul a avut un număr de ucenici. Evident, printre mulțimea adunată în pustie erau infiltrați mulți gură cască curioși, analiști critici și chiar batjocoritori. Dar erau și mulți care ascultau cu inimi sincere și credeau mesajul pe care el îl predica. Poate că cea mai importantă declarație consemnată despre misiunea lui Ioan a fost: „*Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.*” (Ioan 3:30). Ioan a cunoscut mesajul – dar și-a cunoscut și misiunea. El a proclamat: „*Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte*” (Matei 3:11). „*Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui.»... dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui*” (Ioan 3:28, 29). Nimic nu certifică mai bine loialitatea față de Stăpân ca faptul că toată cinstea și slava sunt direcționate spre El. Numai El este vrednic de ele.

Lecția de viață: Loialitatea are multe aplicații în viață – majoritatea sunt bine intenționate. Loialitatea față de familie și prieteni care Îl onorează pe Domnul este cu adevărat reconfortantă și plină de satisfacții. Fiindcă știm că întotdeauna căile Domnului sunt drepte și bune, n-ar trebui să fie nicio problemă cu loialitatea față de El. Domnul Isus a folosit o ilustrație simplă din domeniul agriculturii pentru a transmite ceea ce a vrut să transmită. „*Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu*” (Luca 9:62).

Aici ne vine în minte refrenul simplu:

*Ia-mi toată lumea, dar lasă-mi-L pe Isus,
Ia-mi toată lumea, dar lasă-mi-L pe Isus,
Căci înapoi eu nu voi da, căci înapoi eu nu voi da.*

*Și de rămân singur, tot Îl voi urma,
Și de rămân singur, tot Îl voi urma,
Căci înapoi eu nu voi da, căci înapoi eu nu voi da.*

CONSIDERĂ-TE DISPENSABIL

În studiile de consiliere, se insistă mult pe ajutorarea individului să-și dea seama că are „valoare de sine”. Dacă oamenii sunt înjosiți constant, dacă li se spune mereu că n-au valoare și că nu vor face nimic meritoriu în viață, curând vor începe să creadă acest lucru – și să se comporte potrivit așteptărilor pe care ceilalți le au de la ei. În mod normal, este adevărat că valoarea de sine a cuiva poate fi distrusă sau vindecată de mediul înconjurător. Dar să presupunem că persoana respectivă găsește o „cauză” – ceva mai mare decât ea însăși în care să creadă și că este acceptată ca parte activă în grup. De multe ori, într-un astfel de cadru, persoana care înainte era timidă, se simțea izolată și singură, înflorește și se ridică până în fruntea grupului.

Ilustrația aceasta este luată din viața de zi cu zi. Dar imaginează-ți ce se întâmplă când un păcătos, vinovat și sub condamnare, găsește bucuria iertării în Hristos. Curând după

aceea, păcătosul mântuit prin har se implică într-o biserică locală ce crede și practică principiile biblice. El sau ea este acceptată de către ceilalți care au avut experiențe similare privind întâlnirea mântuitoare cu Răscumpărătorul. Când credinciosul acesta începe să studieze cu entuziasm Cuvântul, are parte de o explozie a revelației divine. Descoperă că este iubit foarte mult de către Tatăl Ceresc. Și începe să înțeleagă scopul pe care Dumnezeu Creatorul îl are pentru omenire. Poziția lui în relație cu Dumnezeu și cu ceilalți ucenici ai lui Hristos îi crește valoarea de sine. Poate că, pentru prima dată în viața sa, are un motiv ca să trăiască.

O poveste cu adevărat frumoasă. Dar să extindem puțin scena aceasta. În scurt timp, Dumnezeu binecuvântează din plin viața aceasta odată tristă și distrusă. Persoana respectivă devine lider într-o biserică locală și se bucură de respectul congregației și al colegiilor săi din afara bisericii. *Viața veche* a dispărut demult și *viața nouă* în Hristos depășește tot ce și-ar fi putut imagina vreodată. Apoi, se întâmplă. Într-o seară, la altarul de rugăciune, Duhul Sfânt vorbește blând inimii sale. Dumnezeu îi cere să renunțe la confortul și siguranța sa și să-L slujească într-o țară îndepărtată. Nu știe nimic nici despre cultura, nici despre limba acelor oameni. Guvernul țării respective este ostil creștinismului și credincioșii de acolo sunt foarte puțini. Ce Îi răspunde el lui Dumnezeu? Știe că planul lui Dumnezeu este „*ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*” (2 Petru 3:9). Pare foarte simplu și ușor să încheiem povestea aceasta spunând că fratele nostru răspunde „Da, Doamne!”. Dar realitatea este că s-ar putea să-i fie greu să ia o decizie – știind ce a fost înainte de a-L întâlni pe Hristos și că viața sa de dinainte îl distrugea. Reflectând la Marea Trimitere, fratele acesta cunoaște importanța de a duce Evanghelia la toate națiunile, toate rasele și toate triburile din lume. Dar cum să renunțe la întreg confortul lui pământesc? Asta se poate întâmpla într-un singur mod. La fel ca noi toți, credinciosul acesta binecuvântat trebuie să se considere dispensabil în războiul spiritual pentru sufletele pierdute.

„Nu este nebun cel care dă ceea ce nu poate păstra ca să câștige ceea ce nu poate pierde.”

— Jim Elliot, misionar la indienii Auca, Ecuador

Acum, provocarea psihologică trece de la nevoia valorii de sine ca persoană la *sacrificiul de sine* ca slujitor al lui Hristos. La prima vedere, pare a fi o inversare, o întoarcere la valoarea de sine diminuată. Aceasta este deopotrivă corect și incorect. Corect, în sensul că nu mai este interesat de nevoile, dorințele și ambițiile sale personale, ci mai degrabă de ceva de o dimensiune superioară. Incorect, dacă implicația este că, prin sacrificiul de sine, se întoarce la mai puțină valoare personală. Adevărul este exact invers. Acum întreaga lui ființă este cuprinsă de înțelegerea faptului că este parte integrantă a ceea ce transcende viața de aici. Este născut din veșnicie și va sfârși în biruință glorioasă și eternă. Sensul vieții, împlinirea a ceea ce este neprețuit e realizat proporțional cu măsura în

care este gata să se abandoneze pe sine pentru cerințele lui Hristos.

Îți amintești aceste cuvinte ale lui Isus? Ele au fost spuse mulțimii care se adunase în jurul lui Hristos și al ucenicilor Săi: „*Fiindcă oricine va voi să-și scape viața [superioară, spirituală, veșnică] o va pierde; dar oricine își va pierde viața [care este trăită numai pe pământ] pentru Mine [și pentru Evanghelia] o va mântui [viața lui spirituală superioară în Împărăția lui Dumnezeu]. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă s-ar prăpădi sau s-ar pierde pe sine însuși [și-ar pierde viața în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu]?*” (Luca 9:24-25, amp.)

Pavel a abordat problema aceasta în mod elocvent în mărturia lui personală. Mai întâi a vorbit despre valoarea lui de sine: „*ne lăudăm în Hristos Isus și [...] nu ne punem încrederea în lucrurile pământești. Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult*” (Filipeni 3:3,4). Apoi începe să-și enumere toate realizările care îi definesc valoarea de sine (încrederea în lucrurile pământești). Dar după experiența lui dramatică de convertire, începe să înțeleagă lipsa de valoare a acestor simboluri ale poziției sociale. „*Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El*” (Filipeni 3:7, 8, sublinierile mele). Segmentul final al transformării lui Pavel vine în dorința lui nepotolită de a fi absorbit în Hristos. Acum el declară deschis că este nerăbdător să facă tot ce este necesar ca să placă Domnului – să fie implicat în ceva etern. „*să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți*” (Filipeni 3:10, 11). Apostolul a acceptat pe deplin să fie dispensabil pentru Hristos. El le-a spus prezbiterilor din Efes, la ultima sa vizită pe care le-a făcut-o: „*Dar eu nu țin numai de cămășia mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu*” (Fapte 20:24). Continuându-și drumul spre Ierusalim, a petrecut mai multe zile în casa lui Filip Evangelistul (unul dintre primii diaconi) în Cezareea. În timp ce era acolo, un profet, Agab, a profețit că va fi legat de către liderii evrei și predat Neamurilor (Fapte 21:10-12). Răspunsul lui Pavel? „*Ce faceți de plângeți așa și-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus*” (Fapte 21:13). Ce dedicare spirituală matură față de Hristos! Omul acesta, folosit cu putere de Dumnezeu la întemeierea bisericilor locale în toată Asia Mică și în Europa, care a scris sub inspirația Duhului Sfânt jumătate din Noul Testament, s-a pus cu totul la dispoziția lui Dumnezeu: „*Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig*” (Filipeni 1:20, 21).

Scopul lui Dumnezeu este să ne reducă...

(Watchman Nee)

Oamenii întregi, nezdrobiți, nu-l sunt de niciun folos lui Dumnezeu...

(J.R. Miller)

Lecția de viață: Dumnezeu are un plan pentru creația Lui morală – și eu am un rol de îndeplinit în realizarea scopului Său divin. Ce bine e să știi că Creatorul universului mi-a încredințat o lucrare foarte specială. Viața mea nu este o întâmplare. Nu este o cădere liberă în lumea de apoi. Dar trebuie să-mi privesc slujirea din perspectiva corectă. La fel ca în cazul lui David, este important ca Dumnezeu să poată spune despre noi: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele” (Fapte 13:22, sublinierile mele). La sfârșitul vieții lui, oamenii au putut spune: „David [...] a slujit celor din vremea sa” (Fapte 13:36).

Adevărul este că Împăratul David nu a făcut nimic perfect – dar a slujit când/unde/cum a vrut Dumnezeu. Unii ar

putea găsi înspăimântătoare ideea de a fi dispensabili. Dar nu trebuie să fie așa, dacă avem în vedere rezultatul final. Este greu să ne plângem de casa veșnică – de cer în prezența lui Dumnezeu pentru toată veșnicia.

Pentru copilul lui Dumnezeu, cerul nu este niciodată o pedeapsă, ci întotdeauna o promovare glorioasă.

Nu este frică de moarte pentru cei ce și-au înțeles locul în frumoasa tapiserie a Scopului Divin.

Dr. H. Maurice Lednicky este ordonat ca slujitor în Adunările lui Dumnezeu de peste 50 de ani. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College din Springfield, Missouri.

Ultimele câteva lecții s-au concentrat asupra SLUJIRII noastre. În următoarea serie vom merge un pas mai departe. Este important pentru noi, liderii spirituali, să evaluăm cu atenție RESPONSABILITATEA PESONALĂ A LIDERILOR SPIRITUALI. Caracterul nostru este cercetat cu atenție și eficiența noastră este măsurată după consecvența cu care ne trăim credința, atât în privat cât și în public. Cuvântul lui Dumnezeu se actualizează în noi și prin noi. Pe scurt, trebuie să avem integritate și onestitate, deopotrivă teologică și personală. Trăirea pentru Hristos cere tot ce avem mai bun în noi!

Dacă Isus întârzie să vină, sper să ne auzim iarăși. Multă binecuvântare în slujirea ta pentru Domnul și Biserica LUI.

H. Maurice Lednicky

DEVENIND FEMEIA VISURILOR LUI

Șapte calități după care tânjește orice bărbat

» SHARON JAYNES

Vrei să devii femeia visurilor soțului tău? Femeia după care îi pare rău că pleacă dimineața și la care de-abia așteaptă să revină acasă seara? Devenind femeia viselor lui îți oferă o viziune profundă asupra rolului minunat și unic pe care Dumnezeu ți l-a dat doar ție în viața soțului tău.

Dacă îți dorești să ai din nou acel entuziasm în relația ta cu bărbatul cu care te-ai căsătorit, permite ca aceste șapte secrete simple, înțelepciunea Scripturii, și istorisiri sincere din viața unor bărbați cât și femei, să te inspire ca să fi cu adevărat soția după care tânjește soțul tău.

299 p. • 14 x 20,5 cm • 29 lei

DEPĂȘIREA BARIERELOR CE STAU ÎN CALEA EVANGHELIZĂRII

de Jeffrey W. Dove

În secolul XXI există multe bariere în calea evanghelizării. Mulți credincioși și-au pierdut motivația de a-și împărtăși credința. Unele biserici și unii lideri creștini se simt descurajați să mai facă evanghelizare din cauza multelor provocări cu care se confruntă în congregațiile lor. Cred că esența tuturor barierelor ce stau în calea evanghelizării este „**revelația incompletă privind starea veșnică a omenirii**”. Scriptura ne dă revelația completă privind promisiunea veșniciei noastre și ne vorbește despre realitatea veșnică ce-i așteaptă pe cei ce n-au cunoscut niciodată răscumpărarea prin Hristos.

Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. (1 Ioan 3:2).

Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă. (Evrei 9:27-28).

Dacă înțelegem cu adevărat ce vor fi creștinii în veșnicie și ce îi așteaptă pe cei ce nu-L primesc pe Hristos, vom fi mai motivați să-i evanghelizăm pe cei pierduți. Predicatorii din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea au fost mistuiți de revelația captivantă că „a trăi este Hristos”, dar a muri fără El înseamnă dureri și chinuri veșnice pentru necredincios. Jonathan Edwards a predicat despre „păianjenul ce atârna deasupra flăcării”. Spurgeon s-a concentrat asupra „flăcărilor iadului”. Wesley s-a referit tot timpul la „starea omului” fără Mântuitorul. Oamenii aceștia s-au simțit responsabili pentru starea veșnică a omenirii neevanghelizate.

Profetul Ezechiel a transmis următorul mesaj plin de putere din partea Domnului: „Te pun păzitor peste casa lui Israel... Când voi zice celui rău: «Vei muri negreșit!», dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul!” (Ezechiel 3:16-19).

Dacă neglijăm să predicăm despre starea veșnică a omenirii după viața aceasta, neglijăm scopul cel mai important pe care Hristos ni l-a dat! Dumnezeu îi iubește pe toți copiii Lui și vrea să-i binecuvânteze cu viață veșnică. Și cea mai mare binecuvântare pe care am putea s-o dăm cuiva vreodată este să-i mărturisim despre viața veșnică.

Noi evităm să predicăm despre iad din cauza duhului de frică pe care-l avem. Ne temem că oamenii ne vor respinge. Dar dacă înțelegem mandatul lui Dumnezeu, ne simțim responsabili pentru revelația desăvârșită despre pierzania

omului și dragostea lui Dumnezeu. Dacă murim în Hristos, vom trăi cu El toată veșnicia ca fii și fiice ale Dumnezeului viu. Dar dacă murim fără Hristos, nu vom avea parte de mântuire, doar de suferință și separare veșnică de Tatăl. Această revelație a Scripturii nu poate fi contestată sau negată.

De aceea, este necesar să simțim iarăși chinul acut al unui suflet înaintea tronului alb al judecării și flăcările iadului real, și de asemenea să auzim gemetele celor condamnați care strigă după ajutor. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:20) ar trebui să fie motivația noastră principală pentru câștigarea celor pierduți.

Acum câțiva ani, când am slujit ca pastor principal într-o biserică locală, am predicat adesea despre evanghelizare. Dar abia după ce am început să țin duminica seara o serie intensă de mesaje pe această temă am început să văd rezultate reale. În loc să trezesc un sentiment fals de vinovăție în congregație din cauză că nu evangheliza, am început pur și simplu să-i conduc pe frați și pe surori să practice unii asupra altora trei principii, înainte ca să le aplice asupra aproapelui lor.

- CAUTĂ NEVOIA ȘI ÎMPLINEȘTE-O. Slujirea oamenilor din jurul nostru a deschis uși ca să vorbim despre Hristos.
- DEZVOLTĂ PRIETENII. Dezvoltarea unor prietenii reale și durabile cu cei din jurul nostru prin mese și activități în comun a fost metoda cea mai eficientă dintre toate.
- FOLOSEȘTE PUTEREA ISTORIEI TALE PERSONALE. Dacă povestim mai întâi despre propria noastră convertire, transmitem un sentiment de încredere și pregătim terenul pentru a vorbi apoi semenilor noștri despre puterea lui Dumnezeu.

Așa congregația mea a învățat cum să facă evanghelizare! Am avut un sentiment incredibil de eliberare văzându-i cum îi evanghelizează pe vecinii și pe colegii lor. Prietenia sinceră este ceva ce putem dăruie cu toții și după aceea prezentarea lui Hristos urmează în mod natural.

Există bariere în calea evanghelizării, dar toate pot fi depășite prin înțelegerea corectă a ceea ce PUTEM face, în contrast cu lucrurile pe care nu ne simțim confortabil să le facem. Dumnezeu să ne ajute să-i evanghelizăm pe cei din jurul nostru... căci asta contează cu adevărat!

JEFFREY W. DOVE este director al Alianței Biblice Adunările lui Dumnezeu și al Life Publisher International, Springfield, Missouri. A slujit 14 ani ca director de misiune în Bangkok, Tailanda, pentru șase țări din Asia de Sud-Est.